

Lord Raffles

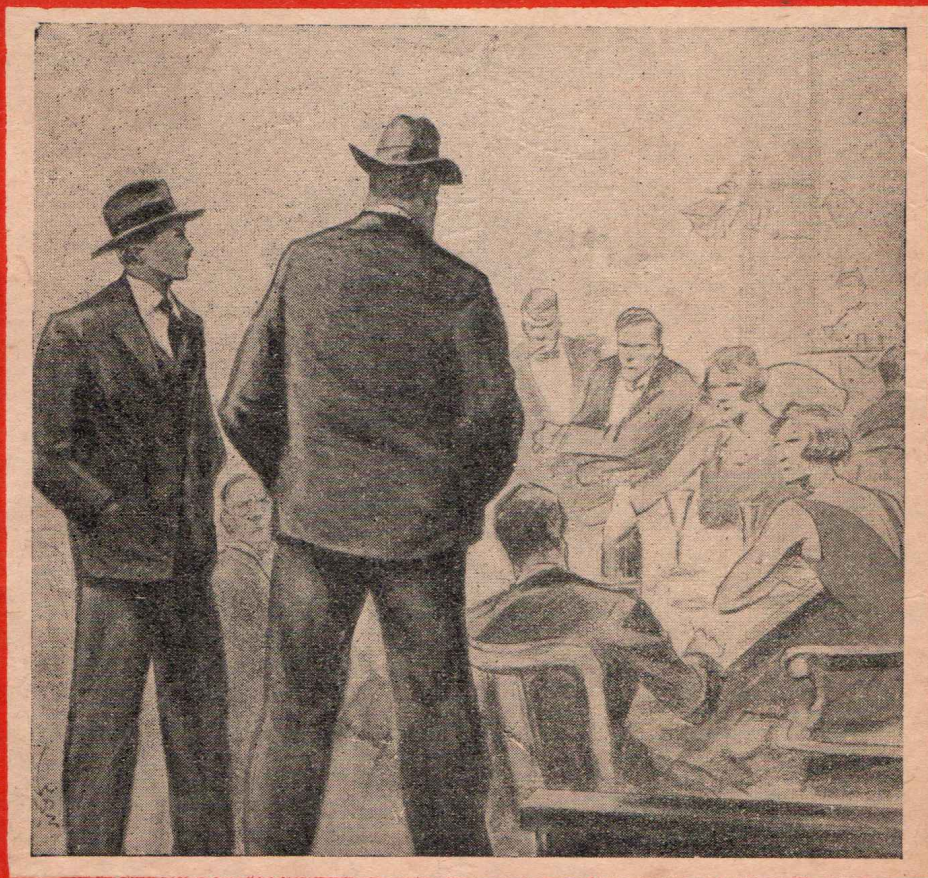
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE MOORD OP HET VIADUCT

N° 2598

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

---

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De moord op het viaduct

HOOFDSTUK I

DE ONBEKENDE DODE

De auto kwam langs Webster Avenue, blijkbaar van plan recht door te gaan in de richting van de stad, toen er uit de richting van Gun Hill Road met grote vaart een drietal auto's kwamen, die de voorrang hadden bij het passeren, zodat de chauffeur van de grote wagen genoodzaakt was, krachtig te remmen.

Juist op dat ogenblik reed er een trein van de I.R.T., bestaande uit vijf wagons, die zoëven het station moest hebben verlaten, over het viaduct, dat op de kruising van beide genoemde straten is gelegen.

De lijn beschrijft hier een tamelijk

scherpe bocht en de trein had dus nog niet veel vaart.

De twee heren in de langzaam rijdende auto, keken onwillekeurig omhoog naar de trein. Bijna tegelijkertijd slaakten zij een onderdrukte kreet.

De jongste had de arm van zijn oudere metgezel gegrepen en vroeg snel:

— Zag je dat, Edward?

— Ja, Charles. In de tweede wagon.

Wij moeten onmiddellijk de politie waarschuwen. Henderson rijdt Gun Hill Road op. Zestig meter hier vandaan is een politiebureau.

De reusachtige chauffeur, die achter het stuur zat, knikte zonder veel van het bevel van zijn meester te begrijpen. Binnen een paar tellen stond de wagen voor het politiebureau.

Er stond een zwaargebouwde agent voor de deur, wijdbeens, met zijn handen op zijn rug, die blijkbaar op dat ogenblik niets te doen had. Hij tikte tamelijk onverschillig aan zijn pet, toen hij de heer uit de wagen zag stappen en haastig het bureau binnen gaan.

— De brigadier van dienst, riep de bezoeker bevelend, zodra hij in de vestibule stond, waar enige agenten zaten.

— Die is in gesprek, mijnheer, zei een van de ordebewakers.

— Dan moet hij dat gesprek direct afbreken, tenzij een van jullie gerechtigd is een zeer belangrijke mededeling in ontvangst te nemen. Er is zoëven in een wagon van de viaductspoorweg een moord gepleegd.

Nu is dat in een stad als New York volstrekt niets bijzonders, maar die woorden brachten toch wel dadelijk leven in het troepje agenten.

Een van hen, een grote, roodharige Ier sprong onmiddellijk op, haalde zijn notitieboekje te voorschijn en vroeg:

— Waar hebt u dat gezien?

— Op het snijpunt van Webster Avenue en Gun Hill Road.

— In welke richting reed de trein?

— Naar het noorden.

— Stond u op straat?

— Neen, ik zat in mijn auto en mijn vriend en ik keken toevallig naar de trein, die juist het station verlaten had. Je zal je moeten haasten, wanneer je de dader aan de volgende halte wilt arresteren.

Plotseling leek nu de gehele vestibule een bijenkorf. De roodharige Ier had

vlug één en ander opgeschreven en snelde op de telefoon toe.

Hij hield de ogen gevestigd op een grote zeer duidelijke kaart van New York, die naast het toestel aan de muur hing, en volgde met de vinger van zijn linkerhand de loop van de spoorrails, een der langste van geheel New York en die begint bij het uiterst zuidelijke puntje van Manhattan.

Het volgende station was White Plains Road geweest.

De man haalde de schouders op. De twee stations liggen nauwelijks vier minuten rijdens van elkander verwijderd en de kans was niet erg groot, dat men de misdadigers daar zou kunnen arresteren.

Hij belde echter toch het station op, met het voornemen, vervolgens alle volgende te waarschuwen, ofschoon hij nu wist dat dit weinig meer zou helpen als de daders in White Plains Road waren uitgestapt, voor men het slachtoffer had gevonden.

Hij moest even wachten voor hij antwoord kreeg en de getuige van het korte drama zag hoe de agent zijn voorhoofd fronste en ongeduldig stampvoette.

Na een paar minuten legde hij de hoorn neer, verliet de cel en liep dadelijk op de bezoeker toe met de woorden:

— De trein is twee minuten te laat binnen gekomen. Op een paar honderd meter voor het station is er aan de noodrem getrokken. Niemand van de reizigers schijnt het echter gedaan te hebben. Het lijk is geen tien seconden geleden gevonden, maar er was niemand in de coupé. Wilt u mij precies zeggen wat u gezien hebt?

— Zeker. Wij zagen vlak voor het raampje een man, die een lang mes boven zijn hoofd hield en het toen met

kracht stak in de borst of misschien wel in de hals van een man, die vergeefs probeerde op te staan om zich te verweeren.

— Was er niemand anders in de coupé?

— Voor zover ik kon zien niet.

— Heeft u het gezicht van de dader kunnen zien?

— Dat was volkomen onmogelijk, daarvoor was de afstand te groot en de trein begon juist zijn vaart te versnellen. Ik kan alleen met zekerheid zeggen, dat de moordenaar zwart haar had en vrij bleek was, wat natuurlijk ook door de opwinding veroorzaakt kan zijn; het slachtoffer droeg een hoed, die bij de korte worsteling afviel, zodat mijn vriend en ik konden zien, dat hij maar weinig, enigszins grijs haar had.

— Dat waren feitelijk alle bijzonderheden.

— De agent haalde zijn schouders op en zei:

— Dan kunnen wij er hier toch weinig meer aan doen. Uw naam en uw woonplaats, alstublieft. Het is mogelijk dat men u op het hoofdbureau verder zal willen ondervragen.

— De bezoeker scheen slechts een ogenblik te aarzelen en antwoordde toen:

— Edward Burke. Ik ben toerist en verblijf hier nog maar een paar dagen. Ik logeer in het Astor Hotel.

— De agent noteerde een en ander, keek op de grote klok, die boven de deur hing en die elf uur in de morgen aanwees en voegde ook dat aan de korte verklaring toe.

— Vervolgens tikte hij aan zijn pet en scheen daarmee te willen zeggen dat hij het onderhoud als geëindigd beschouwde.

— De bezoeker, die zijn plicht gedaan had, wandelde de deur uit.

— Hij liep langzaam naar de auto, legde zijn gesperde, blanke hand op de portierkruk, stond een ogenblik in gedachten en zei toen, alsof hem plotseling iets inviel:

— Rijd naar het volgende station van de bovengrondse spoorweg.

— Weer knikte de reus en even later reed de wagen verder.

— Toen de wagen in beweging was, vroeg de jongeman:

— Je bent nogal lang weggebleven, Edward?

— Ik wilde wachten op het resultaat van het telefoontje, zei de grote avonturier. Het is wel heel toevallig, dat juist wij dit zagen gebeuren. Maar ook op het politiebureau scheen men de zaak niet zo zwart in te zien. Het is waar, dat alles went in een stad, waar meermalen per dag iemand vermoord wordt.

— Waarom wil je naar het station van White Plains Road rijden?

— Louter uit nieuwsgierigheid. Ik wil wel eens zien, hoe het slachtoffer eruit ziet en ik zou ook wel eens willen weten hoe de moordenaar heeft weten te ontkomen, nadat hij aan het noodrem had getrokken.

— Hij kan misschien langs de spoorlijn naar het station zijn gelopen.

— Dat lijkt mij onwaarschijnlijk, Charles. Zo iets kan men op een gewone spoorbaan doen en dan 's nachts, maar zeker niet op een viaduct en bij klaarlichte dag. Het ligt meer voor de hand, dat de man bij de andere passagiers is gaan staan, die waarschijnlijk geschrokken zijn uitgestapt en toen in een andere coupé een plaats heeft gezocht.

— Er is in deze zaak nog iets raadselachtigs. Het is mij niet duidelijk waarom de misdadiger niet gewoon is doorgereden tot het station en daar vlug met de menigte naar de uitgang is ge-

lopen. Het duurt toch even voor men tot de ontdekking komt, dat er een dode in een coupé ligt. Hij kon zijn slachtoffer immers net zo goed onder een bank hebben verstopt. Wij zullen zien.

— Er is mij nog iets niet duidelijk, zei Charles Brand, die na had zitten denken. Die wagons hebben toch geen afzonderlijke compartimenten? Er loopt toch een gang doorheen, voor zover ik weet?

— Enkele moderne wagons hebben speciale coupé's voor zakenmensen met radio en met een schrijfmachine. Denk eraan dat de lijn een lengte heeft van bijna tweehonderd vijftig kilometer en dat er over die afstand drie uren gereden wordt. Een zakenman wil natuurlijk die tijd niet renteloos en ongebruikt laten voorbijgaan. Ik geloof dat ieder van die nieuwe wagons twee of minstens drie van die afzonderlijke coupé's heeft. Die hebben natuurlijk ook een apart portier. En dan pas komt het portier, dat toegang geeft tot de brede middengang. Het zou natuurlijk onmogelijk zijn in het andere gedeelte van de wagon ongemerkt een man te vermoorden. Maar wij zijn er al. James, wacht maar even. Wij gaan eens een kijkje nemen.

Het gerucht van de misdaad bleek al te zijn rondgegaan, want er stonden heel wat nieuwsgierigen onder aan de ijzeren trap, naar het viaductstation. Er waren ook een paar agenten.

Raffles en Brand baanden zich een weg door de wachtenden, liepen de trap op en vroegen boven aan een agent, die voor de deur van de wachtkamer stond, het lijk te mogen zien. Raffles gaf dezelfde naam op als op het politiebureau en verklaarde, dat hij daar had verteld, wat hij had gezien.

De man aarzelde en zei toen:

— Ik zal even opbellen.

De man telefoneerde naast het buffet in de wachtkamer en kwam even later terug met de mededeling:

— Het is in orde. De brigadier van het bureau zegt, dat ik u bij de vermoorde man kan laten. Misschien kunt u nadere inlichtingen geven.

— Dat betwijfel ik sterk, maar ik zou toch het slachtoffer graag eens willen zien.

De dode bleek voorlopig naar een kleine, plaatijzeren loods te zijn gebracht, waar gereedschappen werden bewaard en waar men hem op de grond neer had moeten leggen.

Het licht drong alleen binnen door een klein, stoffig ruitje en Raffles verzocht de deur even open te laten.

Het slachtoffer was waarschijnlijk met een steek gedood. Met een spits, lang mes was hij in de hals getroffen, en de slagader was dadelijk doorgesneden. De ongelukkige was letterlijk doodgebloed.

Het was een man van een jaar of vijftig en Raffles twijfelde er geen ogenblik aan, of het was dezelfde man, die hij vluchtig achter het portierraampje had gezien, terwijl hij probeerde op te staan om zich te verdedigen. Hij was bijna kaal, met een paar vlokjes grijs haar boven de oren. De tanden waren echter nog gaaf, op een enkele boven-tand na, die met goud geplombeerd was. Men had zijn ogen nog niet gesloten en zij toonden een uitdrukking van dodelijke schrik. Zij waren groot en donker. Hij was opvallend goed gekleed. Raffles merkte op dat bijna alles nieuw was, van de schoenen tot de overjas, van het fijne overhemd tot aan de zijden das.

Hij bukte zich over de dode heen en vroeg toen:

— Hij was toch al dood toen men hem hier bracht?

— Dood? Leeggelopen als een gekeeld varken, met uw permissie, zei de agent grijzend.

— Men heeft dus zijn boord en zijn das niet losgemaakt?

— Niemand heeft hem zelfs maar aangeraakt.

— Heeft men papieren bij hem gevonden? Weet men wie hij is?

— Geen flauw idee. Geen snippertje papier is er op hem gevonden.

— Geen merk in zijn kleren?

— Dat zal nog moeten worden onderzocht. Maar ik geloof, dat we met deze man nog moeilijkheden krijgen, al is hij dood.

— Hij moet toch iets in zijn zakken hebben gehad, sleutels, een portefeuille, een zakmes.

— Hij had een zakmes, een zakdoek, een aansteker en ook een koker, maar geen sleutels. Daar ligt alles. Neen, u mag er niet aankomen.

Raffles stelde de man glimlachend gerust en bekeek toen de voorwerpen, die men uit de zakken van het slachtoffer had gehaald.

Opvallend was dat ook deze voorwerpen kennelijk splinternieuw waren. De aansteker was van paarlemoer en zilver. Er was ook een koker van krokodillenleder, waarin nog drie sigaren zaten.

Op verzoek van Raffles deed de agent de koker open en liet hem de sigaren zien. Zij waren lang, tamelijk dun en van een sierlijk model. Het moesten dure, echte Havanna's zijn.

— Dank u, zei Raffles even later. Mag ik nu even de plek zien, waar de trein tot stilstand kwam?

— Ik geloof niet, dat u daar toestemming voor krijgt, mijnheer, want het is

op het viaduct heel gevaarlijk. Er is een druk verkeer en twee treinen kunnen elkaar net passeren. Maar u kunt het vrij goed zien vanaf het station. Een van de stationsbeambten zal u wel inlichten of met u meegaan.

De man ging weer naar zijn post voor de wachtkamer, na een paar woorden te hebben gewisseld met een man, met een platte pet en een werkkieel.

Hij bracht hen naar het einde van het perron en legde toen uit, terwijl hij de plek met de vinger aanwees:

— Daar zo wat hield de wagen stil. Op ongeveer honderd meter van dit punt af.

— Stapten er nog mensen uit?

— Niet meer dan een stuk of tien. En natuurlijk allemaal aan de kant van het tweede spoor. Gelukkig begonnen de conducteurs dadelijk te schreeuwen en ze kropen weer in de wagens en dat was heel verstandig, want net passeerde er van deze kant een sneltrein, die niet aan ons station stopt. Als ze waren blijven staan zouden ze tot snippers gereden zijn.

— Hoe lang duurde het oponthoud van de trein ongeveer?

— Niet langer dan een halve minuut, denk ik. De bestuurder kwam even buiten kijken en vloekte. De conducteurs gingen haastig de reizigers ondervragen, maar niemand had het gedaan.

— Werd bij die gelegenheid ook het lijk gevonden?

— Neen, dat gebeurde pas op het station. Het bloed liep onder de kier van het portier door, op het perron.

Raffles gaf geen antwoord. Zijn blikken dwaalden over het viaduct, met zijn lange betonnen borstwering en zijn vier glinsterende spoorstaven.

Na enige tijd knikte hij de man toe, nam Brand bij de arm en liep zwijgend

met hem naar beneden.

Pas toen zij weer in de auto zaten, die nu snel naar het zuiden reed, zei Raffles:

— Het is tot nu toe een tamelijk dui-

tere geschiedenis. Apropos, Charles, heb je wel gemerkt, dat het viaduct op de plek, waar de trein tot stilstand kwam, vlak langs de tweede verdieping van de huizen loopt?

HOOFDSTUK II

FIJNE HAVANNA'S

Bijna in ieder Europees blad zou de zaak zeker een kwart kolom in beslag hebben genomen. De New Yorkse bladen deden het af met tien regels, tot zou blijken, dat de vermoorde in een of ander opzicht een man was geweest, die op zijn minst een kolom waard was.

Maar dat stond nog helemaal niet vast. Integendeel, toen de weinige avondbladen ter perse gingen, wist de politie nog steeds niet, wie of wat de vermoorde man geweest was.

Men had naar bagage gezocht, zonder iets te vinden. De reizigers die zo'n coupé huren, hoeven hun namen niet op te geven en betalen alleen een toeslag.

Een lokettist van het station Tremont Avenue herinnerde zich, dat hij een biljet voor een afzonderlijke coupé had verkocht aan een man, die ongeveer beantwoordde aan de beschrijving, die de bladen van de gedode gaven.

Men ging zoeken in de omgeving van die straat, vooral in de hotels, zonder ook maar enig aanknopingspunt te vinden.

De volgende morgen waren de ochtendbladen al een beetje uitvoeriger. De meesten drukten op verzoek van de politie een foto van de dode af. Maar ook dat scheen de zaak niet tot klaarheid te

brenge. Een paar kruiers kwamen op het hoofdbureau vertellen, dat zij op de dag van de misdaad, 's ochtends vroeg een man het Grand Central Terminal hadden zien verlaten.

Dit was natuurlijk heel goed mogelijk, maar het bood weinig houvast. Want dit station is het voornaamste van geheel Manhattan en iedere dag lopen tienduizenden passagiers in en uit. Niemand wist te zeggen waar die passagier gebleven was en langzamerhand begon het idee veld te winnen, dat hij waarschijnlijk buiten New York woonde en een afspraak had met een zakenvriend. Op weg daarheen was hij vermoedelijk vermoord.

En in deze richting zette de politie het onderzoek voort. Natuurlijk was de recherche intussen druk bezig de moordenaar te vinden. Het was natuurlijk belangrijk te weten, wie het slachtoffer was, maar dat zou wel heel snel aan het licht komen, wanneer men eenmaal de man, die hem doodde, wist te vinden.

Brand vond het vreemd, maar om de een of andere reden scheen Raffles veel belang te stellen in deze moordzaak.

Hij zei dit ook tegen Raffles, toen zij diezelfde ochtend op het terras van een klein hotel, niet ver van East River

zaten en gesproken hadden over het verlangen van Brand, om aanstalten te maken voor hun terugkeer naar Londen met het vliegtuig, dat nog altijd veilig werd bewaard bij Davidson, de oude boer.

Raffles was het er echter helemaal niet mee eens. Hij vond New York buitengewoon interessant en bovendien een vruchtbaar terrein voor bepaalde ondernemingen, die hem geld konden opleveren. Ten overvloede had hij nog steeds een appeltje te schillen met enige schavuiten, die bij vroegere gelegenheden aan de straffende hand van de politie ontsnapt waren.

Dit boezemde Raffles eigenlijk minder belang in, maar zij waren ook hem ontsnapt en dat was veel erger.

Brand zei nu, terwijl hij langzaam aan zijn zwarte koffie dronk en keek naar het gewoel op de rivier:

— Het is mij onbegrijpelijk, waarom wij niet de eerste de beste trein naar het noorden nemen, naar het dorpje waar Davidson woont, de Sky-Devil startklaar te maken en naar Londen terug te vliegen of wat mij betreft naar Nizza.

— Dat zal nog wel gebeuren, Charles, antwoordde Raffles glimlachend, maar heb nog even geduld. Wij hebben pas een vermoeiende jacht in het noorden achter de rug, het weer is nog slecht en stormen boven de Oceaan zijn thans nog heel gevaarlijk. Tenslotte, ik heb hier nog enige dingen te doen, anders heb ik geen rust.

— Welke dingen zijn dat?

— Zij zijn van tweeërlei aard en een derde zaak heeft eenvoudig mijn belangstelling. Daarover straks. Het voornameste is, dat ik nog enkele straffen heb uit te delen en dan heb ik geld nodig. De straffen zijn voor de bandieten

en het geld hoop ik te krijgen van de rijken. Dit is een bijzonder land, Charles. Men wordt er dikwijls rijk met eerlijke middelen, maar veel vaker en ook sneller door oneerlijke. Kijk bijvoorbeeld maar eens naar die ongelukkige man uit de coupé, die wel heel snel rijk geworden moet zijn, te oordelen naar de vele nieuwe dingen, die hij zich heeft aangeschaft. Ik zeg je, de akker is rijp voor de oogst. Wij kennen New York, wij kennen haar woonpaleizen, met twaalf, zestien of twintig bedienden en wij kennen dus ook de verschrikkelijke tegenstellingen, die hier erger zijn, dan waar ook ter wereld, erger nog dan in Londen. Dat zijn twee zaken, die mij nog hier houden.

— En de derde, die je alleen maar belang inboezemt?

— Dat is de moord op die onbekende man, antwoordde Raffles, een blik werpend op het ochtendblad, dat een Italiaans kelner hem net gebracht had. Daarin was de foto van de ongelukkige, onbekende reiziger afgedrukt.

Raffles tuurde even op het portret en eensklaps haalde hij zijn kleine, opvouwbare loupe uit zijn vestzak, en bekeek de foto aandachtig.

Zijn ogen glinsterden, toen hij Brand weer aankeek en zei:

— De zaak wordt hoe langer, hoe belangwekkender. En ik ben een ezel, of ik ben te vroeg weggegaan, dat ik dat niet heb opgemerkt.

— Wat? vroeg Brand, wiens nieuwsgierigheid was gewekt.

— Wel, de man draagt een pruik, die kale schedel is niet echt. Het ding is prachtig gemaakt, maar op deze foto is de afscheiding tussen de pruik en de echte huid vooral met het vergrootglas duidelijk te zien.

Toen de man nog leefde was het ver-

schil bijna niet te zien, maar de lijk-kleur bracht het aan het licht, want de kleur van de pruik is natuurlijk dezelfde gebleven. De foto heeft dat verschil aan de dag gebracht. Ja, de lens verraaft ons dikwijls meer dingen dan de dader lief is. Je ziet wel, Charles, dat de zaak interessant wordt. Waarom droeg die man een pruik? Natuurlijk om zich onherkenbaar te maken. Wat kunnen die redenen geweest zijn? Dat zou ik nu juist zo graag willen weten.

— Er is mij één ding volkomen een raadsel, hernam Brand peinzend en dat is, hoe de moordenaar heeft weten te ontsnappen, op honderd meter afstand van het station.

— Charles, ik geloof, dat ik wel weet, hoe hij ontkomen is, zonder dat het gezien werd, zei Raffles met een glimlach.

— Bedoel je, dat hij zich misschien op het viaduct verborgen heeft weten te houden en pas bij het vallen van de duisternis ontkomen is?

— Neen Charles, dat bedoel ik niet. Want dat is volkomen onmogelijk. De moord is onmiddellijk ontdekt en de man die het deed, moest er toch op rekenen, dat direct de omgeving zou worden afgezocht. Maar je hebt misschien dat klein hok gezien, vlak bij de balustrade bij het viaduct aan deze kant van de huizen?

— Neen, ik heb niets gezien.

— Alweer een bewijs, hoe sluw de zaak is opgezet en hoe nauwkeurig de daders te werk gingen. Inderdaad was het maar een heel klein en onopvallend hokje, nauwelijks groot genoeg voor een paar hefbomen, die de wissels bedienen.

— Maar dat wordt toch electrisch van de stations-uit gedaan? riep Brand verwonderd uit.

— Ongetwijfeld. Maar een electrisch apparaat kan haperen en dan worden de hulphiebomen in dat hokje met de hand bediend. Het ding wordt natuurlijk zelden gebruikt. En dat wist de moordenaar. Het heeft een deurtje aan de achterkant. Dat gaat open naar de kant van het station. Dat wil zeggen: Als iemand dat deurtje open doet om het klein hok binnen te komen, dat een klein ruitje heeft aan de kant van het spoor, dan is hij tijdelijk onzichtbaar voor de mensen op het station. De trein kwam een eind voorbij dat hokje tot stilstand. De moordenaar is kalm uitgestapt en wel aan de kant van de balustrade, heeft het portier weer gesloten, is naar het hokje gelopen en heeft het deurtje daarvan geopend. Hij was nu absoluut onzichtbaar voor alle anderen. De trein reed verder, maar toen was de man al lang weg.

— Weg? herhaalde Brand verbaasd. Waarheen dan?

— In een van de huizen daar vlakbij. Je hebt natuurlijk opgemerkt, dat het viaduct op die plek de huizen tot op een paar centimeter nadert. Er is tussen de balustrade en de vensterbanken van de tweede verdieping nauwelijks ruimte om de hand tussen te steken. Waar het hokje staat, heeft men, om ruimte te sparen, de balustrade zelfs moeten ver-smallen. En toch staat het nog vlak bij de rails. Ik ben er zo goed als zeker van, Charles, dat de moordenaar in een van die huizen is verdwenen.

— Maar, dan moet men daarbinnen toch gezien hebben. Waarom is hij dan niet dadelijk gegrepen en aan de politie overgeleverd?

— Charles, je vergeet, dat deze zaak met grote zorgvuldigheid is voorbereid. De moordenaar wist, dat de vreemde-ling juist van deze trein gebruik zou

maken... Hij moet ook geweten hebben, dat hij hier een open raam zou vinden, waar hij maar behoefde in te stappen en dat raam moet van het station af gerekend, voorbij het hokje zijn geweest, waarvan de deur open stond, anders zou men hem hebben gezien. Daar het viaduct, verderop, weer van de huizen afwijkt, is de keuze beperkt en behoeven wij er maar twee of hoogstens drie te onderzoeken. Reeds bij het derde zou de man een vrij gevaarlijke sprong hebben moeten maken, om van de balustrade de vensterbank te bereiken. En natuurlijk is hij met zijn medeplichtige dadelijk weggegaan, zodra hij binnen was. Ik geloof, dat alleen op deze manier de schijnbaar raadselachtige verdwijning van de moordenaar te verklaren is.

Brand keek Raffles een ogenblik vol bewondering aan en knikte een paar keer. Eindelijk zei hij:

— Het is heel goed mogelijk. Maar alles is alleen maar op deze manier te verklaren, als wij aannemen, dat de vermoorde zijn moordenaar niet kende.

— O, daar ben ik zeker van. Hij moest hem zelfs volledig hebben vertrouwd. Anders zou hij onmiddellijk zelf aan de noodrem hebben getrokken. Hij zou zelfs de coupé niet met hem zijn binnen gegaan. De lokettist heeft verklaard, dat hij twee biljetten tegelijkertijd voor die coupé verkocht heeft. Het slachtoffer is dus onder een of ander voorwendsel meegetroond. Komaan, Charles, wij hebben nu genoeg getheoretiseerd, het wordt tijd, om al die stellingen eens aan de praktijk te gaan toetsen.

Hij was al opgestaan en betaalde.

Brand zag wel aan het glanzen van zijn ogen, dat de grote avonturier vol werklust was en niet zou rusten, voor hij dit raadsel opgelost had.

Henderson was die ochtend bezig met het doorsmeren van de auto, die Raffles na zijn terugkeer uit het hoge noorden voor een maand gehuurd had en de mannen moesten dus een taxi nemen, die hen ruim een half uur later afzette aan het begin van de Gun Hill Road.

Zij rekenden af en gingen lopend verder.

Zij volgden het viaduct, dat over een lengte van onstreeks een kilometer middendoor het nog kale geboomte van een groot plantsoen, loopt.

Verderop begonnen de huizen pas die Raffles had bedoeld en die Brand nu eens wat nauwkeuriger bekeek.

En ook hij zag onmiddellijk, dat het er hoogstens twee of drie konden zijn. Het viaduct liep namelijk niet langs de voorkant, maar langs de zijkant van een groot huizenblok en die kant telde in het geheel maar vijf of zes huizen en twee of drie daarvan konden, zonder veel moeite, van de balustrade af bereikt worden.

Zij liepen onder het viaduct door, wandelden over de modderige paden van het plantsoentje en bereikten tenslotte de bewuste huizen.

Het was onder het viaduct vrij donker en de zijkant had maar een enkele deur. Zij bleek toegang te geven tot drie huizen. De twee andere, die op de hoek lagen, werden bereikt door deuren, die zich aan de lange zijden van het huizenblok bevonden.

Dit was in een oogwenk bekeken.

Raffles koos voor zijn onderzoek het eerst de middendeur onder het viaduct, wetend, dat hij hier de beste kansen zou hebben.

Op zijn bellen deed een negerportier met een tamelijk onnozel gezicht open. Raffles drukte de man onmiddellijk

een dollar in de hand met als resultaat, dat de neger al zijn grote, blinkend witte tanden toonde en bereid was alle mogelijke inlichtingen te verstrekken. En hij hoorde het volgende.

Hij bevond zich hier in een huurhuis, waar men appartementen en kamers per jaar, maand, week en zelfs per dag kon huren. Vier dagen geleden hadden twee heren hun intrek genomen in een kamer op de tweede verdieping. Ze waren er gisteren voor het laatst geweest en niet meer terug gekomen. Zij hadden een week vooruit moeten betalen, omdat zij bijna geen bagage bij zich hadden, behalve een kleine city-bag.

Raffles keek Brand, terwijl de neger dit vertelde, een paar malen veelbetekenend aan. Toen de portier zweeg, vroeg Raffles, of hij het vertrek van die twee mannen eens mocht zien, wat hem onmiddellijk werd toegestaan.

De portier bracht hen met de lift naar de tweede verdieping, het huis telde er tien en vervolgens naar een ruime kamer, waar hij dadelijk begon met de verzekering, dat de heren, als zij dit vertrek soms wilden huren, niet zoveel last zouden hebben van de treinen, want zij zouden er gauw genoeg aan wennen.

Juist op dat ogenblik reed er met donderend geweld een elektrische trein van zeven wagons voorbij en Brand dacht bij zichzelf, toen hij de vloer onder zijn voeten hoorde trillen, dat hij niet graag zou willen proberen of de neger inderdaad gelijk had.

En dan te denken, dat er iedere tien minuten zo'n kleine aardbeving plaats vond, van 's morgens zes uur tot half twee in de nacht.

Raffles had intussen snel en onderzoekend zijn blikken in het rond laten

gaan. Hij vroeg nu:

— Wanneer is deze kamer voor het laatst schoongemaakt?

— Vanmorgen, mijnheer, antwoordde de portier grijnslachend. Maar u zoudt haar pas overmorgen kunnen betrekken, want de heren hebben een week vooruit betaald en die is pas morgen om.

Raffles glimlachte fijntjes. Hij had alle reden om te vermoeden, dat die heren wel niet meer terug zouden komen.

Hij richtte zich weer tot de neger met de vraag:

— Wanneer hebt u uw huurders of een van hen gisteren het laatst gezien?

— Tussen elf en twaalf uur 's morgens, mijnheer. Zij gingen toen beiden weg en schenen veel haast te hebben.

— Maar zij waren toch niet samen de gehele ochtend thuis geweest?

— Neen, een van hen was al heel vroeg de deur uit gegaan.

— Die moest dus weer zijn teruggekeerd?

— Neen, mijnheer, hij is niet teruggekomen.

— Hoe verklaar je dan, dat zij tussen elf en twaalf toch samen zijn vertrokken?

De portier haalde zijn brede schouders op, en antwoordde:

— De man die om zeven 's morgens wegging, kan wel weer in huis zijn gekomen, zonder dat ik het gezien heb. Ik trek niet altijd de deur open.

— Ik zal je zeggen, vriend, waarom hij binnen kwam, zonder dat je het merkte, riep Raffles uit, op een van de beide ramen wijzend. Daardoor is hij binnen gekomen. Een van je huurders was de man, die de heer in de trein vermoord heeft. Hij verborg zich een paar tellen achter dat hokje, dat je daar ziet en zijn medeplichtige had het

raam voor hem open gezet, hij behoefde alleen maar naar binnen te stappen.

De neger werd vaal van kleur en zijn knieën knikten.

Hij stotterde:

— Maar, dat is verschrikkelijk. Is u van de politie?

— Laten wij maar aannemen, dat ik het ben. Nu vindt je het zeker wel goed, dat ik het vertrek doorzoek.

— U kunt alles doen wat u wilt.

— Is dit het enige vertrek, dat zij bewoonden?

— Er is nog een kleine slaapkamer hiernaast. Er stonden twee bedden.

— Wat is er met het vuilnis en stof

gedaan, dat vanmorgen in deze kamer bij elkaar is geveegd?

— In de grote vuilnisbak gegooid, mijnheer.

— Breng mij onmiddellijk alles wat je hier gevonden hebt. En geen woord over wat ik net zei.

De neger ging weg en nog geen halve minuut later was hij alweer terug met een oude, kartonnen doos, waarin een paar papiersnippers en een paar sigarencindjes zaten.

Raffles nam er dadelijk een vrij groot stuk sigaar uit, bekeek het, rook er aan en zei toen glimlachend tot Brand:

— Fijne Havanna's. Dit is de sigaar, die de vermoorde man rookte.

HOOFDSTUK III

DE SNIPPER

Brand wist, dat hij aan de verklaring van Raffles geen ogenblik behoefde te twifelen. De grote avonturier rookte zelf niet zo heel vaak, maar hij kende uitstekend alle soorten sigaren en sigaretten. Trouwens, ook Brand, die zelden een sigaar rookte, herkende dadelijk de bijzondere vorm van een Havanna. Raffles had aan het stukje sigaar geroken, knikte nogmaals en zei:

— Geen twijfel mogelijk, het is dezelfde soort sigaar als in de koker.

— Maar, dat bewijs is toch niet afdoende, Edward, merkte Brand op. De huurder van deze kamer kan wel toevallig dezelfde soort hebben gerookt.

— Dat zou dan bijzonder toevallig zijn, Charles, merkte Raffles ironisch op. Deze sigaar is peperduur. Zij past volkomen bij de man, met zijn splinternieuwe kleren. Het is duidelijk, dat

hij er in de coupé een heeft aangeboden aan de man, die zijn moordenaar zou worden.

Brand had met een afwezige blik toegelisterd en zei nu:

— Het is best mogelijk dat alles van tevoren opgezet is en de man na de moord door dit huis is ontsnapt. Maar waarom die omslag? Als zij het op die man gemunt hadden, waarom zouden ze hem dan niet eenvoudig neergeschoten hebben.

— Misschien was dat niet zo gemakkelijk. Ik denk, dat de vermoorde man buitengewoon argwanend was. Hij zal zelf ook wel gewapend geweest zijn. Er kan ook wel een ander motief hebben bestaan, dat het wenselijk maakte, hem op deze manier te doden, in plaats van hem gewoon neer te schieten. Bijvoorbeeld, als men een man op straat neer-

schiet, dan maakt men zich zo gauw mogelijk uit de voeten en heeft dus geen tijd, zich van de papieren meester te maken. Het is duidelijk dat dat hier gebeurd is. Maar wát is dat hier?

Raffles had nog even in de doos geraaid en haalde er een paar snippers uit, blijkbaar afkomstig van een brief en nog een snipper van donkerder kleur, wat niets anders bleek te zijn dan een gedeelte van een biljet van vijftig dollar.

— Wel, die heren hebben een enorme haast gehad, zei Raffles spottend. Zij hebben zo vlug enige papieren willen verscheuren, dat een biljet van vijftig dit lot heeft moeten delen, wat toch wel niet de bedoeling zal zijn geweest.

De neger had zijn ogen wijd opengesped. Het was duidelijk, dat hij van het gehele onderzoek niets begreep en hij was alleen maar bang in een zaak betrokken te worden, die de goede naam van het huis schade zou kunnen doen. Hij wist nu bijna zeker, dat hij met detectives te doen had.

Raffles had intussen de papiersnippers aandachtig bekeken. Het waren er drie en twee daarvan vormden blijkbaar de hoeken van een velletje briefpapier. De derde had een grillige vorm, met een rechte kant. Het was blijkbaar afgescheurd van een vel papier, op de plaats waar dit in tweeën was gevouwen. Op de eerste snipper waren maar een paar letters te zien, waarschijnlijk een gedeelte van de datum. De tweede hoeksnipper bevatte letters, die het woord *ary* vormden. Het was vrij logisch daaruit te concluderen dat de schrijfster van de brief naar alle waarschijnlijkheid *Mary* heette. De middensnipper was van meer belang en Raffles tuurde er enige tijd aandachtig op en deed hem vervol-

gens voorzichtig in zijn portefeuille.

Hij nam Brand mee naar het raam en liet hem daar een paar vingerafdrukken zien, duidelijk zichtbaar op het lichte hout van het kozijn.

— Bloed, zei hij eenvoudig. Luister eens Charles, ik wil hier het mijne van weten. Het staat vast, dat de daders, dit huis in ieder geval vandaag nog in het oog zullen houden, om er zeker van te zijn dat de aandacht van de politie deze kant niet uitgaat. Nu is dat alleen mogelijk aan de voorkant. Je zult mij dus een genoeg doen en voor poes spelen. Je kent immers het geduld van die kleine huisdieren? Volg hun voorbeeld en let scherp op alle verdachte trones, die je in de buurt van het huis ziet opdagen. Mij dunkt dat je dat zonder gezien te worden, gemakkelijk kunt doen achter de vitrage van een der ramen op de eerste verdieping. Je kunt dan gemakkelijk onder het viaduct kijken.

— Wat ben jij dan van plan? Blijf je hier zelf niet?

— Neen. Ik moet mijn onderzoek ergens anders voort zetten. Henderson moet mij daarbij helpen.

— En wat moet ik doen als ik een verdachte gedaante in de buurt van het huis zie?

— Als het kan, die gedaante volgen en zien waar hij blijft. Lukt het niet, dan kunnen we altijd nog een kleine advertentie proberen.

— Maar waarom eigenlijk al die moeite en dat tijdverlies? vroeg Brand. Wat kan ons, wel beschouwd, de hele zaak schelen? Als het een vete is tussen bendeleden, dan moesten wij er ons niet mee bemoeien, en als het een gewone roofmoord is, dan vissen wij toch achter het net.

— Dat is nu juist een uitdrukking,

waar ik een gloeiende hekel aan heb, hernam Raffles. Jij zal er niet veel aan kunnen veranderen. Maar ik voel dat de politie hier voor een raadsel staat en het is altijd mijn hobby geweest, dat weet je, raadsels op te lossen. Als kind was ik al dol op rebussen.

— Maar dit is een rebus, Edward, waarvan de oplossing ons wel eens duur kon komen te staan.

— Of ons een groot kapitaal kan opleveren. Komaan, Charles, niet zo pessimistisch. Blijf hier nog maar een paar uur en breng mij, laat zeggen om zes uur in de bar van het Carlton Hotel, verslag uit.

— Maar veronderstel, dat die lui een auto hebben, hoe moet ik hen dan volgen?

— Ik had je verstandiger gedacht, Charles. Zorg, dat je een snelle motor krijgt, of anders een auto. Ik stel er bijzonder veel prijs op, de rest van dat briefje in handen te krijgen. Hier is het niet. Die snippers zijn natuurlijk op de grond gevallen, zonder dat de schurken hef in hun haast gemerkt hebben en de rest hebben zij in hun zakken gestoken met het geld, dat het slachtoffer bij zich droeg.

— Wat was het eigenlijk voor een briefje? Kun je dat uit die snippers opmaken?

— In zekere zin. Ik vond tenminste een veelbetekenend woord of het voornaamste deel daarvan «iefde» afgebroken. Geloof je, dat ik te ver ga, als ik veronderstel, dat aan dit veelbetekenend woordje de «L» ontbreekt?

— Nu, ik ken combinaties, waarin jouw «L» volstrekt geen plaats vindt. Je staat mij zeker wel toe er een paar op te noemen? Bliefde, grieve, kliefde...

— Houd maar op, Charles. Ik waardeer je kennis van onze taal, maar ik

had je beter op de hoogte moeten brengen. Een regel hoger eindigt namelijk met het woordje «vu-», met een voor de hand liggende aanvulling zou dit het woordje «vurig» kunnen vormen.

— Ik moet toegeven, dat ik op het ogenblik geen andere samenstellingen weet. Maar wat hebben wij eraan, als wij niet weten aan wie het briefje gericht is, of door wie het geschreven werd?

— Om te beginnen zou het al interessant zijn, te weten waar het geschreven werd... En dat weten wij, Charles.

Brand keek Raffles verbluft aan en herhaalde toen:

— Dat weten wij? Niets weten wij. Hoe zouden wij dat in 's hemelsnaam kunnen weten?

— Door het papier van de brief eens goed te bekijken. Hier is de grootste snipper. Zie je dat er nog een deel van het watermerk te zien is? Kun je eruit opmaken wat dat merk voorstelt?

— Absoluut niet. Ik zie een paar kronkelende strepen door elkaar en dan een rechte streep erboven.

— Kronkelende strepen? Prachtig. Heel goed gezien. Die strepen stellen gestyleerde golven voor en die streep is alles wat er nog te zien valt van het trotse zeekasteel, dat die golven bevaart. Komaan Charles, ik kan die uitdrukking op je gezicht werkelijk niet langer verdragen en zal maar niet langer wachten met mijn verklaring. Dit dikke, enigszins gele papier met die gekartelde rand en dat watermerk, dat een schip voorstelt in volle zee, wordt uitsluitend gebruikt in de schrijf- en leeskamer van het Mercurius-Hotel. Het is splinternieuw, bevat tweeduizend kamers en ligt op de hoek van de Twintigste straat en de Vijfde avenue. Het is een van de

duurste van de stad.

— Maar er staat helemaal geen hotelnaam aan de kop.

— Dat wil zeggen, wij vinden die naam niet. Maar het is best mogelijk, zelfs bijna zeker, dat die naam in de linker bovenhoek heeft gestaan.

Brand stond een ogenblik in gedachten verzonken en hij was blijkbaar nog altijd niet overtuigd, want hij zei:

— Best mogelijk, dat je gelijk hebt. Maar dan hebben wij toch met een stel ezels te doen. Wie schrijft er nu een compromitterend briefje, dat hem in de elektrische stoel kan brengen, op papier met een briefhoofd?

— Het hangt er maar van af wat er in het briefje stond. En bovendien, moet je eraan herinneren, dat de moordenaars van plan waren, het briefje te vernietigen, toen zij het terugvonden. En laten wij nu aan de slag gaan, want iedere minuut is kostbaar.

Het is overbodig te zeggen, dat de neger van dit hele gesprek niets had gehoord, want hij was onmiddellijk de kamer uitgegaan, zodat Raffles hem een wenk had gegeven. Bovendien hadden de twee vrienden zacht met elkan- der gesproken.

Het eerste wat Brand deed, was bij een garage in de buurt een zware Harley huren.

Deze snelle motor stond klaar en hij hoefde slechts de straat schuin over te steken, om hem te krijgen.

Daarop kwam hij vlug terug en voor de voordeur nam hij afscheid van Raffles, na nogmaals te hebben beloofd, dat hij precies om half zes die middag in de bar van het Carlton hotel zou komen, om rapport uit te brengen.

Toen de deur dicht was gevallen, wierp Raffles een blik om zich heen, maar hij zag niets wat speciaal zijn aandacht trok.

Het is nooit druk op deze plek en in ieder geval heel wat minder dan op de zuidelijke punt van Manhattan, waar het verkeer in de buurt van de hoge wolkenkrabbers en de ontzaglijk grote kantoren en hotels, als het ware in een trechter wordt samengeperst.

Een agent wandelde rustig met zijn handen op zijn rug onder het viaduct, er reden enige vrachtauto's, er liepen wat mensen, maar niemand scheen te letten op het huis, dat toch van zo'n grote betekenis in deze hele zaak zou blijken te zijn.

Raffles liep haastig weer terug en trof Henderson op de afgesproken plek.

Die hele middag besteedde hij zelf aan een grondig onderzoek, voor zover de weinige aanknopingspunten hem dit toestonden.

Hij ging allereerst naar het Mercurius Hotel, dat nauwelijks twee maanden tevoren geopend was en trachtte uit te vinden, wie de schrijfster had kunnen zijn van het briefje. Hij liet natuurlijk de snipper niet zien, maar vroeg aan verscheidene kelners, of zij soms een paar dagen tevoren een mooie jonge vrouw in de lounge een brief hadden zien schrijven.

En de kelners antwoordden stevast, dat er in dat vertrek geregeld op zijn minst een vijftigtal mensen aanwezig waren en dat daaronder wel een mooie dame kon zijn geweest en waarschijnlijk zelfs wel meer.

Geen hunner echter had daar speciaal op gelet.

Raffles wilde zijn onderzoek alweer opgeven, toen een piccolo naar hem toekwam, die iets van het gesprek had opgevangen en hem nu aan zijn overjas trok, met de woorden:

— Misschien kan ik u wel helpen, mijnheer. Ik moet zorgen, dat er altijd

genoeg papier is en ik doe boodschappen. Wanneer moet dat briefje geschreven zijn?

— In ieder geval, denk ik, in de loop van eergisteren. Waarschijnlijk 's avonds.

De jongen stond een ogenblik na te denken en plotseling kreeg Raffles een inval.

Hij haalde de grootste snipper papier uit zijn zak, liet die aan de jongen zien en vroeg toen:

— Herken je misschien dat schrift?

Het was een karakteristiek handschrift, groot, met zware, ronde letters en de jongen had het nauwelijks gezien of hij zei opgewonden:

— Natuurlijk ken ik dat schrift. Het stond ook op de enveloppe, die ik moest afgeven.

Raffles begreep, dat hij eindelijk een spoor had, dat de moeite van het volgen was. Hij wist zich echter volkomen te beheersen, toen hij de piccolo rustig vroeg:

— Die dame gaf jou dus een briefje om te bezorgen, hier in het hotel?

— Ja, mijnheer. Voor een van onze gasten.

— Is die op het ogenblik hier?

— Voor zover ik weet, niet, mijnheer. Vannacht is hij in ieder geval niet in het hotel geweest.

— Logeerde die man hier al lang?

— Twee dagen, mijnheer.

— Beschrijf hem eens.

— Hij zal wel een jaar of zestig geweest zijn, mijnheer. Hij had een kaal hoofd, met een beetje grijs haar boven zijn oren. Zijn ogen waren donker. Hij was tamelijk groot.

— Was zijn gebit gaaf?

— Op een tand in zijn bovenkaak na. Die was gevuld met goud.

— Hoe heette die man?

— Hij had zich ingeschreven als Douglas Mayfair.

— Was hij rijk? Welk beroep gaf hij op?

— Geen beroep, mijnheer. En hij gaf goede fooien.

— Heeft hij in de tijd, dat hij hier logeerde bezoek ontvangen?

— Nooit. Hij had ons ook strenge orders gegeven, onder geen enkele voorwaarde iemand op zijn kamer toe te laten.

— Het is duidelijk, dat de man voor iets of voor iemand in dodelijke angst heeft gezeten, en niet ten onrechte, mompelde Raffles in zichzelf. Die pruik en dat verbod om iemand bij hem toe te laten spreken boekdelen. In iedere zin moet hij dus zijn einde hebben voorzien.

Hij wendde zich opnieuw tot de piccolo met de vraag:

— Kende je de vrouw, die hier het briefje schreef?

— Neen, ze was hier nog nooit geweest.

— Was ze alleen?

— Neen, ze had een heer bij zich. Zij hadden beiden mijnheer Mayfair te spreken gevraagd en toen zij hoorden, dat hij er niet was, schreef de dame het briefje.

— Beschrijf hem eens, hernam Raffles en hij ritselde met een dollarbiljet.

— De dame was wel een half hoofd groter dan de heer, en ze had rood haar. Helle grote ogen, van zo'n rare kleur, net zeewater. Zo groen, zal ik maar zeggen. Ze was piekfijn gekleed en ook erg opgemaakt. De heer had een rond, bleek gezicht met een klein zwart snorretje onder zijn neus. Zwart haar met in het midden een scheiding. Maar die is hier wel eens meer geweest. Jozef zegt, dat hij een smokkelaar is.

— Wie is Jozef? vroeg Raffles, glimlachend om de ijver van de jongen.

— Dat is de oberkelner, mijnheer.

— Heeft die de man met het bleke gezicht dan ook die avond gezien?

— Dat niet. Hij had me dat vroeger al eens verteld. Jozef is altijd heel aardig voor me. Ze zijn hier maar even geweest, om het briefje te schrijven.

— Je hebt me goed ingelicht jongen. Hier is wat voor je moeite. Vertel me alleen nog even, wanneer je dat briefje hebt afgegeven?

— Direct nadat ze weg waren, mijnheer. Mijnheer Mayfair was nog op zijn kamer, maar dat had ik juist niet mogen zeggen.

— Las hij het briefje, waar je bij was? Scheen hij het handschrift te herkennen?

— Het laatste geloof ik wel. Maar met lezen wachtte hij, tot ik weg was.

Raffles gaf de jongen lachend een klop op zijn schouder en zei toen:

— Je bent een heel pienter kereltje.

En je kunt nog een paar van die papertjes verdienen, op een heel gemakkelijke manier. Je waarschuwt me, onmiddellijk wanneer diezelfde man met zijn bleek gezicht, of die vrouw, of beiden hier eens mochten komen opdagen, wat niet waarschijnlijk is. Hier heb je het telefoonnummer, dat je kunt opbellen. Verlies het niet. En praat er ook met niemand over. Het is een zaak van belang. Maar ik geloof wel, dat ik je kan vertrouwen.

Raffles liet de jongen in een gelukzalige gemoedstoestand achter en verliet het hotel. Hij wist, dat hij flinke vorderingen had gemaakt in zijn onderzoek.

Die kleine snipper briefpapier zou voor een zekere dame met rood haar en zeegroene ogen en voor een heer met een bol gezicht en een zwart snorretje, wel eens heel onaangename gevolgen kunnen hebben.

HOOFDSTUK IV

HET NACHTRESTAURANT

Precies op de afgesproken tijd kwam Brand in de bar van het Carlton Hotel binnen, waar hij, behalve Raffles, nog maar weinig heren aantrof, enkelen vergezeld van hun dames die op hoge krukken aan de bar zaten, en kalmpjes hun cocktails dronken.

Brand vond Raffles in een stil hoekje en liep dadelijk naar hem toe en zei:

— Ik geloof, dat ik iets belangrijk ontdekt heb, Edward. Achter de vitrage heb ik kunnen zien hoe zeker een uur lang twee nogal verdachte kerels op de loer stonden en het huis en een deel van het viaduct in het oog hielden. Hun auto wachtte wat verderop. Zij kwamen pas

om een uur of drie en vertrokken om vier uur weer. Ik was er als de kippen bij, sprong op de moto en joeg achter hen aan. Zij lieten mij wel een drie kwartier jakkeren, voor ze eindelijk stopten voor een grote garage in de Veertigste straat. Ze kwamen gauw weer naar buiten en gingen te voet nog een veertigtal meters verder, totdat ze verdwenen in een groot huis, dat er uitzag als een nachtkroeg, met een monumentale deur, die door een reus van een neger in een prachtige livrei scheen te worden bewaakt. De inrichting heet De Longroom.

— Daar heb ik wel eens meer van

gehoord, zei Raffles peinzend. Het ziet er van buiten heel elegant uit en het is er ook duur. Het is voor rijke lieden, die er alléén komen, nogal gevaarlijk om daar naar binnen te gaan. Men fluistert van zonderlinge verdwijningen. Maar hoe het ook zij, wij zullen daar toch eens een kijkje gaan nemen. Als we met ons drieën zijn, zal niemand zo dwaas zijn, een vinger naar ons uit te steken.

En nu vertelde Raffles in het kort aan Brand, wat hij zelf die middag ontdekt had in de lounge van het Mercurius Hotel.

— Maar dan begrijp ik niet, dat men daar niet direkt de foto in de ochtendbladen heeft herkend? zei Brand, toen Raffles zweeg.

— Dat is niet zo wonderlijk. Het gezicht van de man was verwrongen in doodsangst, toen het werd gefotografeerd. Wij weten nu zeker, Charles, dat wij hier met een bloedige wraakneming te doen hebben. De ongelukkige, die de naam Mayfair opgaf, bediende zich zelfs van een pruik, zeker in de hoop, zich daardoor onherkenbaar te maken. De kerel, die hem zocht, was een cocaïne-smokkelaar, volgens de oberkelner van het hotel. We mogen dus rustig aannemen, dat die Mayfair iets dergelijks was en een slag heeft geslagen, waarvan hij de opbrengst had moeten delen met een compagnon, wat hij niet gedaan heeft. Dat is volgens de statuten van alle smokkelaarsbenden een halsmisdad. Misschien had hij ook nog wel meer op zijn kerfstok. Hoe dan ook, de kring van ons onderzoek heeft zich alweer dicht getrokken. En vannacht gaan wij eens een kijkje nemen in de Longroom. Wie weet wat dat aan het licht brengt.

— Als wij de politie eens vertelden, wat wij hebben ontdekt?

Raffles maakte een afwerend gebaar en zei hoofdschuddend:

— Die houd ik er liever zo lang mogelijk buiten. Het spijt mij, maar de politie in de grote steden van Amerika is helaas niet steeds volkomen betrouwbaar. Te veel politiemannen laten zich omkopen voor bedragen, die tussen de twintig- en honderdduizend dollar liggen. Bovendien het is mij niet alleen om de straf, het is mij ook om de buit te doen. En als wij er de politie bijhalen, hebben wij alleen de magere voldoening, dat een paar schurken hun gerechte straf ondergaan. Komaan, Charles, laten wij gaan. Ik weet een klein en goed Frans restaurant hier dichtbij, waar wij, zoals wij nu gekleed zijn, heel goed met Henderson kunnen gaan eten. Hier zouden wij ons in smoking moeten steken, want anders krijgen wij geen toegang in de deftige eetzaal.

Raffles rekende af en de twee mannen verlieten de bar. Buiten vonden zij Henderson, die niet in uniform was en die geduldig zat te wachten achter het stuur van een grote snelle auto. Zij reden vlug naar een parkeerplaats, lieten de auto daar achter en liepen toen het eenvoudige Franse restaurant binnen, waarover Raffles gesproken had.

De eigenaar, de kok en de kelners waren Fransen en zij dineerden er voor weinig geld zeer goed.

Zij kochten een paar avondbladen, maar die bevatten geen nieuwe bijzonderheden over de moord in de trein. Nog enkele dagen en deze misdad zou gevoegd worden bij de lange reeks onopgehelderde en ongestraft gebleven misdaden in de reusachtige wereldstad.

Het was ongeveer acht uur, toen zij naar hun eigen hotel reden, in een stille, tamelijk afgelegen straat, niet ver van East River. Daar verkleedden zij zich.

En nu pas, nu ook de reus Henderson in rok gestoken was, waarin hij zich steeds onbehaaglijk voelde, werd Henderson door Raffles op de hoogte gebracht, niet alleen van hetgeen er gebeurd was, maar ook van wat men van plan was.

Voor alle zekerheid stak ieder van de drie mannen een kleine, platte browning in zijn binnenzak, dat is de enige plek, waar het wapen niet zo opvalt, wanneer men in rok is gekleed en bovendien stak Raffles nog enkele kleine voorwerpen bij zich, die misschien wel dienst zouden kunnen doen in een huis, als dat, wat hij nu wilde gaan bezoeken.

Hij wist heel goed, dat hij zich in een gevaarlijke onderneming ging begeven. De Longroom stond bij de politie slecht aangeschreven. Zij had er al een paar maal een inval gedaan, zonder resultaat. Spionnen of verraders hadden waarschijnlijk de eigenaar gewaarschuwd en bijtijds hadden alle gezochten zich langs een sluipweg in veiligheid kunnen brengen.

Eens had de politie als gevolg van een razzia, wel een veertigtal vrouwen van verdacht allooi en mannen zonder bepaald beroep bij een snelle inval weten te vangen, maar nog geen uur later was er bij de politie een enorm grote waarborgsom gestort, en men moest noodgedwongen en krachtens de wet, de gehele troep weer op straat zetten.

Naderhand bleek dit geld te zijn betaald door een zekere Lou Perkins. En verder kwam nog aan het licht, dat het hem er slechts om te doen was geweest, twee van de arrestanten dadelijk weer op vrije voeten te krijgen. Hij had die echter niet met name wenssen te noemen en daarom had hij ook maar voor de achtendertig anderen betaald, ofschoon die hem geen sikkepit konden

schelen.

Dit was wel voldoende om aan te tonen, over welke geldmiddelen dit beruchte heerschap beschikte, tegen wie de politie nog nooit bewijzen had kunnen verzamelen, sterk genoeg om hem voor de rechter te brengen.

En al dat geld had hij gestolen en door moord, chantage en allerlei bedrog verzameld.

Er gingen geruchten, dat hij een van de voornaamste kapiteins was van professor Shirley, de geheimzinnige bendeleider, van wie zelfs geen signalement bestond, omdat geen enkele politiemann hem ooit gezien had.

Henderson had zwijsend naar de hele uiteenzetting geluisterd en in zijn zak hield zijn sterke vuist de kleine knuppel van gummi, lood en riet, die in zijn hand een verschrikkelijk wapen was, vast.

— En nu wordt er zeker een robbertje gevochten, mylord? vroeg Henderson, toen Raffles eindelijk zweeg.

— Dat denk ik haast niet, James, antwoordde Raffles met een glimlach. Het zal voor vanavond wel blijven bij een kleine verkenningsstocht. Zijn wij klaar? Op stap dan.

Brand reed ditmaal, omdat hij de plek het best kende. De grote auto kreeg een plaatsje in een garage, schuin tegenover de ingang van de Longroom.

Boven de deur van het grote huis schitterde nu de naam in witte neonletters. De wachtpost scheen 's avonds te worden verdubbeld. Het was nu niet één neger, maar het waren er twee, even groot en even blinkend, die aan weerszijden van de brede deur hadden post gevat.

Die deur stond nu wagenwijd open, en verleende toegang tot een helder verlichte vestibule.

De nachtclub was luxueus ingericht. De wanden waren beschoten met kostbare houtsoorten. De vloer was ingelegd met kleine stukjes verschillend gekleurd marmer en de brede trap naar de eerste verdieping bezat een leuning, die een meesterstuk was van smeedkunst.

Links en rechts gaven deuren toegang tot verschillende vertrekken. Er werd gespeeld, er werd gedanst, er werd ook gedronken, whisky, wijn en ook champagne.

In de hal bewogen zich reeds verscheidene bezoekers, allen elegant gekleed. De leek, die daar toevallig zou zijn binnengekomen zou het echter zeker zijn opgevallen, dat verscheidene dames en heren er een beetje vreemd uitzagen. Velen, vooral onder de dames, hadden doffe ogen, wat alleen maar verholpen zou kunnen worden door het gebruik van een beetje « sneeuw », het beruchte verdovingsmiddel in snuifvorm, waaraan sommigen waren verslaafd en waarvoor zij schatten uitgaven om het te kunnen bemachtigen.

Verder zou diezelfde goedgelovige leek er moeilijk van te overtuigen zijn geweest, als men hem had verteld, dat minstens een tiende gedeelte en waarschijnlijk nog heel wat meer van die duur geklede heren behoorden tot de beruchtste misdadigers van de grote wereldstad en dat er niet een bij was zonder revolver in zijn binnenzak, bedoeld om zijn leven zo duur mogelijk te verkopen, als hij mocht begrijpen, dat het einde was gekomen en dat de politie eindelijk voldoende bewijzen tegen hem had.

En zeker de helft van de dames, die daar zo elegant en opgewekt babbelend de trappen bestegen, waren gewone dieveggen, soms van de ergste soort.

De drie mannen waren rustig de trap

opgegaan, zonder gebruik te maken van de lift. Op deze manier konden zij op hun gemak de omgeving eens opnemen.

Raffles had al bij het binnenkomen gezien dat er bij een van de deuren gelijkvloers een bediende op wacht stond. Deze man bekeek met een scherpe blik iedereen, die zijn richting uitkwam.

Achter die deur bevond zich dus waarschijnlijk iets, wat niet voor de eerste de beste bestemd was. Misschien werd daar wel vergaderd of beraadslaagd door cocainemokkelaars, die volstrekt niet gestoord mochten worden.

Tot twee maal toe werd een paartje, dat daar zeker niet thuis hoorde en bij ongeluk op die deur toeliep, beleefd maar nadrukkelijk door de bewaker teruggestuurd.

Een andere deur, dat wist Brand met zekerheid, gaf toegang tot een speelzaal.

Daarboven lag de grote souperzaal, waarbij een toneel hoorde, van alle moderne uitvindingen voorzien en die met een brede trap in verbinding stond met de zaal. Aanstonds zouden daar de mooie dansmeisjes afkomen om met hun lenige lichamen tussen de tafels en stoelen door te glijden en hun kleine voeten laten trippelen op de wijnrode lopers op de brede gangpaden.

Brand, Raffles en Henderson wandelden deze zaal in met het uiterlijk van rijke lui, die alles van een wereldstad willen zien.

Zij hadden een stap of tien gedaan, toen Raffles zich plotseling naar Brand wendde en op gedempte toon zei:

— Apropos, weet je heel zeker, dat de kerels die het huis bespioneerden onder het viaduct je niet hebben gezien, toen je hem begon te achtervolgen?

— Neen, dat weet ik niet zeker, het lijkt mij alleen maar onwaarschijnlijk,

antwoordde Brand.

— Nu, die mededeling komt wel wat laat. Laten wij er dan maar het beste van hopen. Wij zijn in het hol van de leeuw maar in ieder geval met ons drieën.

Zij liepen langzaam verder. Er zaten al vrij veel bezoekers aan de ronde tafels met kostbaar damast bedekt en waarop hier en daar al de champagne in fijne kelken parelde.

Nu en dan wendde hier en daar een vrouw met veel juwelen maar weinig kleren, het hoofd om, en keek naar de drie vreemdelingen.

Het was duidelijk te zien, dat bijna iedereen elkaar kende. Er werden grappen en allerlei opmerkingen geroepen van het ene tafeltje naar het andere, soms over twintig hoofden heen en in een taal, doorspekt met allerlei wonderlijk Bargoens. Alleen de ingewijden konden het begrijpen en Raffles begreep het heel goed.

Hij merkte ook nog iets anders op. Die mensen leken allen opgewekt en vrolijk. Maar er was een zekere gedwongenheid in die blijde stemming, iets dat niet echt was. Er lag een zekere spanning op de gezichten. En nu en dan hoorde Raffles een gesmoorde vloek vlak bij zich.

De drie mannen gingen langzaam verder, om een plaats te zoeken, zo dicht mogelijk bij het toneel, waar natuurlijk bijna alle tafeltjes al bezet waren.

En plotseling boog hij zich naar Brand toe en fluisterde hem in, zonder dat een spier op zijn gezicht bewoog:

— Daar zitten zij. Kijk niet direkt. Bij de zware, vergulde pilaar, niet ver van het orkest. Rood haar en groene ogen, een dik, bleek gezicht en een zwart snorretje.

Brand wist zijn nieuwsgierigheid te

bedwingen en even later keek hij in de aangeduide richting. En inderdaad, daar zat een vrouw, die zeker de moeite waard is. Haar haar was niet vuurrood, maar rossig blond, dat zo dikwijls geschilderd is door de Italiaanse grootmeester van 't palet, door Titiaan. En 't was een natuurlijke kleur, hier had het schoonheidssalon de helpende hand niet hoeven te bieden. Haar ogen hadden een eigenaardige, groene kleur. Brand vond, dat 't echte luipaardenogen waren. Zij waren groot en rond. Haar wenkbrauwen waren tot een dun streepje bijgeschoren en de ogen waren met ogen-schaduw bewerkt. Het was een mooie vrouw, maar om zo te zien beslist geen vrouw om mee te spelen.

De man, die naast haar zat en nu en dan schijnbaar onverschillig een paar woorden met haar wisselde, was veel kleiner dan zij en op het eerste gezicht maakte hij een sullige indruk. Er viel weinig te lezen op het bleke gezicht. Maar als men dichterbij kwam en hem eens goed in de ogen keek, dan schrok men.

Het waren wrede, stekende ogen en hun blikken werden meestal verborgen achter de dikke, neergeslagen oogleden. Hun eigenaar vermeed meestal degene, met wie hij sprak, recht aan te kijken. Gebeurde dat wel, dan moest de aangesprokene wel het gevoel hebben, alsof hij keek in de ogen van een slang.

Er zat nog een tweede man aan hetzelfde tafeltje, die blijkbaar tamelijk veel gedronken had en voortdurend lachte.

Alle drie rookten ze en alle drie hadden een glas champagne voor zich staan. Zij zaten dicht bij het gangpad. De vrouw keek vluchtig even naar Raffles, toen de drie mannen voorbijwandelden.

Een ogenblik later vond het drietal een tafeltje, waarvan juist een paar he-

ren waren opgestaan. Een kelner, in een smetteloos wit buisje met vergulde knopen, kwam hun bestelling opnemen. Een klein jazzorkest speelde zacht en beschaafd. Er hing een zoete geur in de grote zaal, die een onregelmatige vorm had, een geur van fijne tabak, dure spijzen en parfums.

Men kreeg de indruk van een heel duur, maar volkomen onschuldig nachtrestaurant, zoals er zovele zijn in de grote wereldsteden. En toch wist Raffles zeker, dat zij daar zaten in een van de beruchtste roofholen en speelhuizen van heel New York. De eigenaar was zo even binnengekomen en liet zijn blikken onderzoekend in het rond gaan. Een kleine, maar zwaar gebouwde kerel, met brede kaken en blauwachtige wangen, en zwart en glimmend haar.

De zaal had aan een kant een soort van gaanderij, die door zware, vierkante zuilen gedragen werd. Daaronder bevonden zich een viertal brede deuren.

Tegenover deze gaanderij waren diepe nissen, met een hoog boogvenster, waarvoor nu de gordijnen gesloten waren, en ook daar stonden tafeltjes.

Juist toen de kelner het bestelde gebracht had, ging het doek van het toneel op en een kleine revue begon, met uitstekende dansers en een prima conferencier.

Men was ongeveer halverwege, toen er bij een van de ingangen van de zaal plotseling beweging scheen te ontstaan.

Alle ogen gingen die kant uit, ofschoon bijna niemand zich verroerde. De rook uit de sigaretten kringelde langzaam naar het hoge plafond. Hier en daar bracht een slanke arm traag en elegant een glas champagne aan geverfde lippen.

Boven aan de brede trap van drie treden was een grote man verschenen,

op de hielen gevolgd door een tweede, die bij hem in het niet zonk, ofschoon hij meer dan middelmatig groot was.

Die verschijning op zichzelf maakte al een eigenaardige indruk. Want de grote man was niet in rok en maar heel eenvoudig gekleed in een wijd, veel gedragen colbert, een broek zonder vouw, een slap boord en een confectiedasje en een slappe vilthoed, schuin op een oor geplaatst. De man had een breed gezicht en kleine, maar buitengewoon scherpe ogen met twee ruige dikke wenkbrauwen.

De man stond onbeweeglijk met zijn handen in de zakken, wijdbeens. De voorstelling ging door, de muziek bleef spelen en toch voelden de drie mannen aan hun tafeltje, dat de spanning plotseling nog groter geworden was.

Niemand sprak meer, niemand lachte.

Een Raffles, die een zeer scherp gehoor had, hoorde een vrouw dicht bij zich aan haar begeleider vragen:

— Ik moet zeggen, dat hij durft. Helemaal alleen, met een liliputtertje bij zich. Wat zoekt de hond hier?

De aangesprokene haalde alleen maar de schouders op, terwijl zijn ogen vol haat rustten op de grote, breedgeschouderde, slordig geklede man, boven aan de trap.

Deze had zijn blikken onderzoekend door de hele zaal laten gaan, schijnbaar zonder te merken, dat hij in het middelpunt van de belangstelling stond, en daalde toen de drie treden af. Zijn metgezel bleef op de verhoging. Ook hij had een hand in zijn zak.

En nu begon de nieuwe gast langzaam een rondwandeling, nu en dan stilstaande bij een tafeltje. Een paar malen greep hij met een gulle lach het keurig opgemaakt haar van de een of de andere bezoeker beet, die met de rug naar

hem toe bleef zitten en draaide met een ruk zijn gezicht naar zich toe.

— Verdraaid nog toe. Hij wordt werkelijk lastig, hoorde Raffles weer naast zich mompelen.

— Hij drijft het wel wat ver, dat is zeker, werd er fluisterend van een andere kant gemompeld.

— En niemand schijnt de moed te hebben er voorgoed een einde aan te maken, zei de eerste spreker weer. Wij laten ons als schooljongens door die bloedhond van de politie ringeloren. Zij hadden er hem beneden dadelijk uit moeten gooien. Weet jij niet wie hij zoekt?

— Dat weet iedereen. Hij zoekt Black Jerry. Het is om de zaak in de Vieren-twintigste straat. Maar Black Jerry is er niet.

De muziek speelde heel zacht verder, en niemand sprak meer. Maar niemand verloor ook die langzaam, rondwandellende, grote gedaante uit het oog.

Plotseling klonk er weer lawaai bij de verhoging. Een man van een jaar of veertig, in rok, rolde van de drie trapjes af, gaf een soort snik en bleef liggen. Boven op de verhoging stond de helper, met een soort knuppel in zijn hand en stak juist de revolver in zijn zak, die de getroffen man had laten vallen, toen de knuppel hem op het hoofd trof, net op het ogenblik, dat hij de detective verraderlijk vanachter een pilaar in de rug had willen schieten.

Deze had zich bliksemsnel omgedraaid

en op hetzelfde ogenblik hield hij in zijn rechterhand een grote revolver, die hij uit een binnenzak van zijn slordig colbertje had gehaald, zo vlug, dat niemand het had gezien.

Niet ver van het orkest zat een groepje van zeven personen. Op de grond, half op de rode looper, stond een grote koel-emmer, met twee flessen champagne. Een man met geel haar bukte zich heel langzaam, met zijn servet in de hand.

En tussen twee vrouwen door, die onbeweeglijk bleven zitten, kwam die hand langzaam weer omhoog.

Maar de detective moest een zesde zintuig hebben. Sneller dan het weerlicht draaide hij zich op zijn hielen om en nog onder het draaien vuurde hij.

De heer met het servet kwam niet meer uit zijn gebukte houding overeind. Integendeel, hij knikte heel langzaam voorover, de brownning kwam onder het servet te voorschijn en viel kletterend tussen de twee flessen champagne en toen zakte de man met het gele haar zachtjes op de grond, alsof hij ging slapen. En hij sliep ook, voor eeuwig. In zijn voorhoofd was een klein, rond gat. De muziek speelde heel zachtjes door en de blauwe wolkjes uit de sigaretten stegen in stille spiralen naar de hoge, gewelfde zoldering. Op het toneel dansten de achttien girls. En over de rode looper stroomde een dun straaitje bloed, dat er bijna niet van te onderscheiden was.

HOOFDSTUK V

HET AANGRENZENDE HUIS

Brand verwonderde zich over de onbeweeglijkheid van al die mensen, ook na het schot. Die kalmte was vreselijk. Niemand scheen zich iets van het lot van de man met het gele haar aan te trekken.

Maar nu stond de man met het zwarte snorretje op, nadat de vrouw met de groene ogen driftig op zachte toon tegen hem gesproken had en zei, van zijn plaats af:

— Zou je niet eens ophouden met die grapjes, Dave Carroll? Wat wil je van ons? Wat kom je doen?

— Dat moest jij begrijpen, je weet heel goed, dat ik Black Jerry zoek, Lou, antwoordde de detective rustig. Ze hebben mij gezegd, dat hij hier was. En wees voorzichtig, ik heb vanavond een vlugge hand van schieten. Laat ik geen verdachte beweging zien, want je weet hoe heet gebakerd ik ben.

En hij liep verder, nu en dan omkijkend, en nu met een revolver in iedere vuist, klaar om te vuren. Nu en dan sloeg hij een zijpad in en keek scherp in alle gezichten. Zo kwam hij ook bij het toneel en bij het tafeltje, waaraan de man met het bleke gezicht weer was gaan zitten.

Op onbegrijpelijk snelle wijze verdwenen de beide wapens weer in hun schuilplaatsen. Zonder een spoor van vrees ging Dave Carroll ongevraagd naast de vrouw zitten en begon lachend:

— Nog altijd mooi en opgewekt, Daisy, en geen blik over voor de arme Dave? Heb ik jou niet altijd netjes behandeld?

De vrouw had hem zonder meer de

rug toegekeerd en zei over haar schouder, terwijl ze hem een wolk tabak in het gezicht blies:

— Maak een ander gelukkig met je gezelschap. Wij hebben je hier niet geroepen.

— Niet erg hartelijk, Daisy. Ik dacht dat ik beter verdiend had, hernam de detective zuchtend. Hij wierp zich achterover in zijn stoel, met de duimen in de armsgaten van zijn vest, dat in plooi en zijn machtige borst omspande, keek eens naar de man, die nog altijd tamenlijk vals lachte en liet nogmaals zijn kleine doordringende ogen rondgaan.

Toen stond hij plotseling weer op, en zei:

— Die beste Jerry schijnt er niet te zijn. Het is mij een raadsel, maar ik heb me zelf kunnen overtuigen, niet waar? Nou jongens, tot ziens, en betert je leven maar.

En even langzaam als hij gekomen was, zonder een spoor van vrees of onzekerheid, liep hij weer terug langs het middenpad en toen hij bovenop de verhoging stond, draaide hij zich nog eens om, nam op ironische wijze zijn vormeloze vilthoed af, gaf zijn assistent een por in de zij en was op hetzelfde ogenblik verdwenen.

En met de detective verdween ook de spanning. De stilte werd verbroken en er werd druk, op gedempte toon gepraat.

Boven alles uit klonk de scherpe stem van de roodharige vrouw, die riep:

— Moet dat daar op de looper blijven liggen? Laat het weghalen, Lou.

De man met het zwarte snorretje naast haar wenkte een paar kelners,

sprak even met hen en zij namen de dode op en droegen hem onverschillig weg, zonder dat er ook maar enige aandacht aan het geval werd besteed.

De man met het gele haar had zijn kans gewaagd, hij had verloren en alles was eerlijk in zijn werk gegaan.

De vrouw die bij hem had gezeten, was alleen opgestaan en volgde met gebogen hoofd en doodsbleek het troepje naar buiten.

Een man kwam van het buffet, met een emmer en wat water en waste met een spons het bloed van de mooie, dure looper af en het incident was gesloten.

Brand zei zacht tegen Raffles:

— Ik bewonder de weergaloze moed van die man.

— Je hebt gelijk, Charles. Men kan zich evengoed in het hol van een leu-wenfamilie wagen. Ik moet zeggen, dat men hier in New York wel wat ver gaat. Zelfs bij ons in Londen, in Soho, is men toch wel wat zuiniger met kogels. Ik heb de naam van Dave Carroll vaker gehoord. Hij is een van de stoutmoedigste en slimste politiemensen in deze stad. Maar net heeft hij toch naast onze rode Daisy gezeten, zonder te weten dat zij medeplichtig is aan de moord op Mayfair, of hoe de man dan anders heten mag. Had hij het geweten dan zou hij haar en de man, die bij haar hoort, wel dadelijk hebben gearresteerd.

— Misschien durfde hij dat niet in een volle zaal met vrienden van die kerel.

— Dan had hij gemakkelijk twintig of als het moest dertig agenten kunnen meenemen. Neen, hij vermoedt niets, Charles. En jammer genoeg was het niet op het juiste ogenblik om hem op de hoogte te brengen. Zelfs met ons vijven hadden wij zeker niet veel uit-

gericht tegen de vijftig of zestig gewapende kerels, die hier zitten.

— Maar het is onbegrijpelijk, mylord, dat zulke dingen kunnen gebeuren, zei Henderson plotseling. Hoe durven die bandieten?

— Omdat zij bij elkaar horen, James, antwoordde Raffles. De een zal de ander nooit verraden. Als die man met het gele haar tijd had gekregen om te schieten en Dave Carroll geraakt had, dan zou die zaak nooit voor een rechtbank zijn gekomen, want er zou in de hele zaal geen enkele getuige te vinden zijn, die hem had zien vuren. Maar ik geloof, dat ons eigenaardig paar aanstalten maakt om te vertrekken. Ik zou wel eens willen weten, waar ze blijven. Zie je kans, Charles, hen te volgen, zonder dat zij het merken?

— Dat geloof ik wel. Blijf je hier op mij wachten?

— Ja. Ik geef je een half uur. Laat je vooral niet te veel zien. Wij moeten voorzichtig zijn. Lou had een bontmantel opgenomen, die over een stoel had gehangen en legde die om de schouders van Daisy. De lachende heer scheen ook te willen opstaan, maar de ander zei een paar woorden tegen hem en hij ging weer zitten.

Toen liep het paar de zaal uit. Brand volgde op een veilige afstand en Raffles en Henderson bleven alleen.

Er gingen ongeveer tien minuten voorbij en toen kwam Brand weer terug.

Er lag een uitdrukking van grote verbazing op zijn gezicht, die hij niet kon verbergen, ofschoon hij zijn uiterste best deed, er onverschillig uit te zien.

Raffles had te scherpe ogen, om dit niet direkt te zien en hij vroeg dan ook onmiddellijk, toen Brand weer naast hem zat:

— Zijn zij verdwenen?

— Ja, en op een hele aparte manier. Ik weet namelijk niet waar ze gebleven zijn. Ik had de indruk, dat zij ineens, in de lucht waren opgelost. Ik volgde hen over dezelfde gang, die wij zelf ook genomen hebben en ik weet zeker, dat ik zo zacht liep, dat niemand mij kon horen. Zij liepen ongeveer vijftig passen voor mij uit. Ik kon het niet horen, maar ik zag hoe zij zachtjes met elkaar ruzie maakten. Daarna hadden zij het zo druk, dat zij niets merkten van mijn achtervolging. Niet ver van de trap sloeg de man een zijgang in en de vrouw volgde hem op de hielen. Ik begon dadelijk harder te lopen, nog steeds zonder enige leven te maken, en met het doel, hen niet uit het oog te verliezen.

— Maar je kwam te laat? vroeg Raffles met een glimlach.

— Inderdaad. Toen ik voorzichtig om de hoek keek zag ik niemand meer. De gang was vrij lang en het lijkt mij onmogelijk, dat zij in die paar seconden, die ik nodig had om de hoek te bereiken, haar helemaal door konden lopen, zonder te rennen. Daar zag de man niet naar uit en de vrouw nog veel minder.

— Waren er deuren in de gang?

— Twee.

— Je hebt natuurlijk geprobeerd te zien, wat er achter die deuren was?

— Dat spreekt vanzelf. Ze waren beiden stevig op slot. En toch geloof ik niet, dat ze door een van die deuren binnen zijn gegaan, want dan had ik zeker het openen en het sluiten moeten horen. Het was heel stil op die plek en het lijkt mij onwaarschijnlijk dat men zonder leven te maken een deur open kan doen en ze dan met een sleutel of met een grendel sluiten, zonder dat er iets van te horen is.

— De man is ongetwijfeld een intie-

me vriend van Paolo Bartolo, de eigenaar van deze club. Wanneer hij tenminste zelf niet eigenaar blijkt te zijn. Het komt meer voor, dat de huisvrienden in zo'n cabaret in staat worden gesteld, snel en veilig de straat te bereiken langs een sluipteg, alleen bij hen bekend. Er wordt dan eenvoudig een muur doorgebroken en men verbergt de opening achter een paneel, dat er onbeweeglijk uitziet voor de leek en toch beweegbaar is.

Raffles zweeg, zat een ogenblik in gedachten verzonken en zei toen:

— Ik zal niet rusten voor ik dit heb uitgezocht en die man heb gestraft.

— Kunnen wij niet uitzoeken waar hij woont?

— Waarschijnlijk wel, maar dat zou heel wat tijd in beslag nemen. Als het kan, wilde ik het vannacht nog regelen.

— Zonder de politie?

— Ja. Die wil ik er pas in de laatste plaats bijhalen. Die is nogal nieuwsgierig uitgevallen en zou wel eens te veel belang kunnen gaan stellen in onszelf.

— Geloof je nog steeds dat professor Shirley hier achter zit?

— Dat lijkt wel zo. Hij is er juist de man voor om zulke sluwe misdaden te verzinnen. Het slachtoffer moet Daisy goed gekend hebben anders zou hij zeker geen gevolg hebben gegeven aan een verzoek, naar een bepaalde plek te gaan.

— Is het zeker, dat zij de brief geschreven heeft?

— Neen, antwoordde Raffles onmiddellijk. Die zekerheid bestaat niet, want wij hebben alleen maar een vluchtige beschrijving van de piccolo. Ik heb echter iets veel kostbaarders en dat is een snippet van de brief. Het is nu zaak haar handschrift te bemachtigen.

— Hoe verklaar je dat het slachtoffer

in het privécompartiment zo onvoorzichtig was, zich alleen op te sluiten met de man, die zijn moordenaar zou worden?

— Dat is alleen maar te verklaren, als Mayfair zijn belager helemaal niet kende, of hem als een vriend beschouwde. Misschien stond er iets dergelijks in de brief. In dat geval moet die vrouw met haar zeegroene ogen wel een ware duivelin zijn.

— Ik denk dat zij een willoos werktuig is in de handen van die Lou, merkte Brand peinzend op.

— Ik weet het niet. Daar ziet zij niet naar uit. Het is best mogelijk. En nu genoeg gepraat. Wij moesten maar eens proberen spijkers met koppen te slaan. Het paar kan nog niet weg zijn. Wij zullen proberen de sluipweg terug te vinden.

— Maar waarom gaan wij niet direct naar buiten en proberen zijn huis te vinden? Wij kunnen hem overvallen, hem zijn buit afnemen en hem aan de politie overleveren.

Raffles schudde het hoofd en zei, terwijl hij opstond:

— Ik geloof dat je de zaak, wat al te gemakkelijk voorstelt, Charles. Je kunt er wel op rekenen, dat een man als Lou zijn huis op alle mogelijke manieren beveiligt tegen ongewenste bezoekers. Je zei, dat wij de straat heel wat vlugger kunnen bereiken, maar het is absoluut niet zeker, dat de sluipweg naar buiten leidt. Het is best mogelijk dat hij naar een ander huis loopt, waar de smokkelaars en het andere geboefte vergadert. Zijn we klaar?

De drie mannen liepen langzaam de zaal door en weer werden zij nu en dan scherp opgenomen door mannen en vrouwen, die elkander fluisterend vroegen, wie die drie onbekenden zouden

kunnen zijn met hun onvervalst Engels type. Vooral de machtige gestalte van Henderson trok veel belangstelling.

Raffles en zijn vrienden gingen de drie tredjes van de verhoging op, liepen de grote draaideur door en kwamen op het portaal. Brand wees de weg. Zij bereikten de brede hoofdingang, waar op dat ogenblik niemand was en Brand zei zacht:

— Door die dwarsgang verdwenen zij. Ik heb nog nooit zo verbaasd gestaan.

Zij liepen zwijgend en snel door de helder verlichte gang, tot aan de dwarsgang, die door een paar zwakke lampen schemerig verlicht werd.

Ook hier lag een dikke loper op de vloer, die de voetstappen dempte.

Raffles maakte dadelijk zijn aanvalplan.

— Henderson, jij bewaakt de plek, waar de zijgang bij de hoofdingang uitkomt. Steek een sigaret op en houd je zo onverschillig mogelijk, alsof je op iemand wacht. Mocht er iemand met onvriendelijke bedoelingen naderen, dan geef je het bekende sein. Maar vooral geen onvoorzichtigheden of een hardhandig optreden, want bedenk wel, dat we hier in een heel gevaarlijke omgeving zijn en dat men hier verdraaid vlug met brownning of revolver klaar staat.

Henderson knikte, nam een sigaret van Brand aan en ging met zijn zware lichaam wijdbeens voor de tamelijk smalle zijgang staan.

Raffles begon onmiddellijk zijn onderzoek. Hij betastte de gesloten deur aan zijn rechterhand, onderzocht ze nauwkeurig en zei na enige ogenblikken glimlachend:

— Het is geen wonder, dat je deze deur niet in haar scharnieren hebt horen draaien. Die deur is niet van hout, maar van staal, Charles, en het is geen

draai-maar een valdeur.

— Maar er zit een knop aan, protesteerde Brand en de deur sluit precies in de sponning. Waar blijft die knop dan?

— De deur gaat niet hoger, dan tot deze knop, die tegen de bovenpost stuit, beste kerel. Je ziet dat hij heel hoog, abnormaal hoog is aangebracht, bijna op borsthoogte. Dat is heel ouderwets en wordt bijna nooit meer gedaan. Je zult trouwens wel zien dat ik gelijk heb. De zaak is nu maar, het mechanisme te ontdekken, dat de deur in beweging brengt.

— Ogenschijnlijk was de wand van de gang volkomen vlak. Hij was bepleisterd en die pleister was zachtrose gekleurd en er waren vakken aangebracht met behulp van dunne, groene lijnen. Hier en daar hing een ets in een fraaie, eikenhouten lijst, als enige versiering.

Raffles stapte op de drempel, nu eens hier, dan daar, maar de deur bleef dicht. Hij liep langzaam terug, toen plotseling het zachte waarschuwingsteken van Henderson klonk.

Raffles nam onmiddellijk Brand bij de arm en liep zachtjes pratend met hem de zijgang in, langzaam lopend en Henderson bleef op zijn post staan, en rookte kalm zijn sigaret.

Ongeveer een minuut later klonk het sein, dat alles veilig was. Raffles en Brand liepen terug en de eerste vroeg:

— Wat was er?

— Een paar heren, die langs kwamen. Hun gezicht beviel mij niet, mylord.

— Liepen zij zonder stil te staan verder?

— Neen, zij bleven even staan en keken eerst mij aan en toen de gang in. Ik had al zin om te vragen, of ik soms iets van hun aan had, maar dat heb ik maar niet gedaan.

— Heel verstandig van je, James, zei Raffles ernstig. Ik zeg je nog eens, dat

men in dit huis uiterst voorzichtig moet zijn. Waar gingen die heren heen?

— Zij liepen de trap af, mylord.

— Nu, opgelet, verder. Kom mee, Charles.

Het onderzoek begon opnieuw, maar het duurde vijf volle minuten voor Raffles aan een der zijposten van de deur een uiterst fijn stijfje had gevonden, niet dikker dan een lucifer en dat slechts een zeer kleine kwast in het hout leek te zijn. Eerst drukte hij erop, zonder resultaat, maar toen hij het van boven naar beneden duwde, ging plotseling de deur omhoog, snel en zonder het minste geluid.

Brand keek verwonderd toe en hij merkte dadelijk dat Raffles gelijk had gehad, toen de kruk de bovenpost bijna bereikt had, daalde de deur onmiddellijk weer omlaag, zonder dat men iets had behoeven aan te raken en sloot weer vast in de sponning en zag er nu weer uit als een gewone draaideur.

— Je ziet dat het zaak is om vlug binnen te stappen, zei Raffles glimlachend. Die stalen deur weegt op zijn minst een ton en het zou niet prettig zijn er onder te komen. Henderson.

De reus kwam aanlopen.

— Is er niemand te zien?

— Niemand, mylord.

— Let dan op. Als ik op dit knopje druk, gaat deze deur omhoog, maar niet hoger dan omstreeks anderhalve meter. Buk je vlug en stap naar binnen, zodra je er kans toe ziet, want de deur valt onmiddellijk uit zich zelf weer naar beneden.

— Begrepen, mylord.

De geoefende vingers van Raffles moesten toch even zoeken, voor zij het kleine uitsteeksel weer gevonden hadden. Met de nagel knikte hij het om en onmiddellijk schoof de deur weer omhoog.

Tegelijk traden de drie mannen binnen, waarbij zij zich moesten bukken en nauwelijks stonden zij aan de andere kant van de drempel of achter hen zakte de stalen deur weer in haar sponningen en scheen hen als het ware onverbiddelijk de terugweg af te snijden.

Om hen heen was het stikdonker. Toen het licht van de gang naar binnen scheen hadden zij nog net kunnen zien, dat zij zich in een ruimte bevonden zonder venster en zonder meubilair.

Brand knipte snel zijn elektrische zaklantaarn aan en liet het licht in alle richtingen spelen.

Zij stonden in een soort vertrek met een eigenaardige vorm. De langste wand was hoogstens vier meter, de kortste drie, maar de zoldering was buitengewoon hoog en nauwelijks zichtbaar bij het licht van de zaklantaarn. Van een deur viel aanvankelijk evenmin iets te bespeuren als van een venster. De vloer was van hout en van glad geschaafde planken samengevoegd. Geen kleed, stenen wanden, met gips bestreken, geen enkele versiering, volstrekt niets.

Raffles had omhoog gekeken en zei nu:

— Wel, dit is waarschijnlijk geen woonvertrek. Ik denk dat wij hier te doen hebben met een voormalige binnenplaats, die op de hoogte van deze verdieping van een vloer voorzien is.

— Maar een binnenplaats heeft geen plafond, merkte Brand op.

— Soms wel, van glas. In ieder geval, men heeft hier een plafond in gemaakt, misschien tegen het inkijken.

— Maar ik zie nergens een uitgang.

— En die moet er toch zijn, Charles. Zonder enige twijfel zijn Lou en Daisy door de stalen deur hier binnen gekomen en dat zal wel niet geweest zijn om onmiddellijk door diezelfde deur

weer naar buiten te gaan. Laat eens kijken. Deze muren zijn met gips bestreken, nog niet eens lang geleden en de naad van een deur, hoe kunstig, die ook verborgen is, zou te zien moeten zijn. Henderson, knip jij ook jouw lantaarn eens aan. Er is niets, zoals je ziet. Van de zoldering is natuurlijk geen sprake. Blijft over de vloer.

Zwijgend begonnen de drie mannen de vloer te onderzoeken.

Na ongeveer tien minuten vond Brand in een hoek tegenover de stalen deur een stukje plank, dat iets boven de andere uitstak. Hij drukte er met de voet op en hij bleek de gelukkige te zijn, die het verborgen mechanisme ontdekt had, want dicht bij die plek schoof, vlak bij de zijmuur een luik open en het scheelde weinig, of Henderson was in het donkere gat getuimeld, dat vlak voor zijn voeten verscheen. Het was een meter in het vierkant en bij het licht van de zaklampen zagen ze een trap, die naar beneden liep, dwars door de zijmuur heen.

Raffles liet het licht van zijn eigen lantaarn omlaag schijnen en zei toen kortaf:

— Wij gaan nu iets gevaarlijks doen, jongens, want het is wel duidelijk, dat mijn vermoeden juist was en dat deze sluipweg niet regelrecht naar de straat loopt, maar naar het aangrenzende huis, of misschien nog verder. En daar kunnen ons onaangename dingen te wachten staan.

— Ik heb mijn knuppel, mylord, zei de reus alleen maar.

— En ik heb een revolver en dertig extra patronen, voegde Brand er aan toe.

— Vooruit dan, want ik heb nog wel iets meer, zei Raffles en even speelde een glimlach om zijn dunne lippen.

HOOFDSTUK VI

DE VIERSCHAAR

Een ogenblik bleven de drie mannen gespannen luisteren en pas toen zij overtuigd waren dat niets de stilte verbrak, liepen zij de trap af.

De trap liep onder het neerhangende luik door en de achterste man, Henderson, had nog moeite zijn grote lichaam door de smalle opening te wringen.

— Moet ik het luik dicht doen, mylord? vroeg hij fluisterend.

— Ja, dat lijkt mij veiliger, James, antwoordde Raffles. Wanneer hier nog andere binnen komen zouden zij het open luik zien en misschien dadelijk alarm slaan en dan zitten wij als muizen in de val.

Toen zij beneden waren, stonden de drie mannen dus in een aangrenzend huis. Zij zagen een tamelijk lange gang voor zich, zonder deuren, maar aan het einde een gegendelde poort.

De deur bleek gemakkelijk te openen te zijn met de knop.

Toen de indringers deze deur waren gepasseerd, stonden zij weer stil om opnieuw te luisteren.

Lang stonden zij niet stil, want de tijd drong. De deur bleek toegang te geven tot een kale kamer, ook zonder meubels met bakstenen muren en in een van die wanden bevond zich, een deur van pantserstaal sterk als die van een banksafe en natuurlijk op slot, zoals Brand onmiddellijk opmerkte, nadat hij de kruk had geprobeerd om te draaien, wat hij pas deed, dan nadat hij zijn rechterhand in een handschoen van dik gummi had gestoken, die Raffles hem glimlachend had aangegeven.

— Hoe komen wij hierdoor? vroeg de jonge man zacht.

Raffles bekeek de deur een ogenblik aandachtig en even trok zijn voorhoofd in rimpels. De deur had een cijferslot, net als van een brandkast. Waarschijnlijk zou hij met zijn gevoelige geëfende vingers de combinatie wel gevonden hebben, maar dat kon wel een uur du-

ren en zoveel tijd wilde hij niet verliezen.

Hij haalde uit een binnenzak van zijn wijde regenjas een platte, blikken doos, opende die en haalde er een klein voorwerp uit, dat er uitzag als een grijs worstje, met aan het ene einde iets dat sprekend op een muizenstaart leek.

— Dat is de nieuwste vinding, Charles, een enorm krachtige springstof, die echter niet met een harde knal explodeert, maar met vernielende kracht het beste staal uiteen kan scheuren, zonder dat het meer leven maakt dan het verschuiven van een stoel. Een derde van dit gevaarlijk worstje zal voldoende zijn om het slot te vernielen. Ga tegen de muur staan, aan de kant van de stalen deur.

De twee mannen gehoorzaamden.

Raffles drukte op het benen knopje en op hetzelfde ogenblik was het alsof er een hevige windstoot door de ruimte wervelde.

Er was een gat in de deur geslagen, zo groot als een vuist, het slot was verdwenen en de schoot was uit het gat gerukt, zodat Raffles niets anders hoefde te doen dan de stalen deur verder open te duwen.

Voorzichtig gingen de drie mannen verder.

Alles wees er op, dat zij in een zeer rijk en deftig huis waren. Zelfs hier lagen lopers op de vloer, dik en zacht en de trap, die naar boven liep, was prachtig gebeeldhouwd, en van kostbaar eikenhout.

Met de grootste voorzichtigheid beklommen zij die trap, totdat zij opnieuw in een portaal stonden en Raffles begreep, dat hij zijn doel naderde.

De drie mannen stonden op de drempel van een tamelijk groot vertrek met twee ramen, waarvan de gordijnen gesloten waren. Raffles had kalm het licht aangeknipt, dat scheen over meubelen van gepolitoerd mahoniehout en ook over een kleine, maar stevige

brandkast, die tegen een van de muren stond. Raffles begon met zich te overtuigen, dat het metaal van de kast niet onder stroom stond, en paste toen, zonder zich een ogenblik te bedenken, het middel toe, dat hem al zulke goede diensten had bewezen.

Er lagen verscheidene stapels bankpapier in dikke bundels in de kast. Raffles telde ze op zijn gemak, vulde een portefeuille met biljetten van duizend dollar en gaf de rest aan Brand in bewaring.

Zijn scherpe ogen gingen in het rond, totdat hij het bureau ontdekte. Binnen enkele tellen had hij het kastje open. Hij trok enige laadjes open, totdat hij in een daarvan een paar brieven vond, die hij haastig doorlas.

— Ik geloof, dat ik hier mijn bewijsstuk al heb. Een brief van Daisy aan haar vriend. En hier is de snipper. Zelfs voor een leek laat de overeenkomst geen spoor van twijfel over. Nu, ik geloof dat de dagen van mijnheer Lou nu wel geteld zijn. Kom mee, want wij hebben hier niets meer te zoeken.

Langs dezelfde weg liepen zij terug, nu en dan stilstaande om te luisteren. En tenslotte stonden zij weer voor de witte, hoge deur.

Men scheen zich daarbinnen volkomen veilig te voelen en bovendien tamelijk opgewonden te zijn, want er werd hard gesproken, totdat plotseling een harde vuistslag op een tafelblad klonk en de stem van Lou Perkins zei:

— Zwijgt, ellendelingen. Ik ben jullie baas en ik volg de bevelen van hem, die wij allen kennen. En ik wil gehoorzaamd worden. Irwin Pascholl heeft zijn gerechte straf ondergaan, de straf voor zijn verraad en nu is het de beurt van zijn vriend Duke Goldstein. Ik kan niet zeggen, dat het zaakje in de trein erg handig is opgeknapt, al zouden de ezels onder jullie, en dat zijn er nogal wat, het tegendeel geloven. Black Jerry wordt gezocht. Dat voorspelt niet veel goeds. Er zijn zeker stommiteiten uitgehaald en Dave Carroll heeft er lucht van gekregen. En het ergste is dat ik niet weet wat die fouten zijn. En ik waarschuw jullie, dat zaakje met Goldstein

moet anders worden aangepakt. De Vierschaar is geen grap, maar heilige ernst. Wat zij voorschrijft en beveelt, dat moet ten uitvoer worden gebracht. Het is nu twaalf uur. Straks komen de anderen en dan...

Raffles deed snel een pas terug. Zijn instinct waarschuwde hem, dat het al te laat was.

Het volgende gebeurde in enkele tellen en aan verzet viel zelfs niet te denken, ofschoon Henderson nog een poging scheen te willen wagen.

Want vlak naast de deur was plotseling een breed paneel open gevlogen en uit een donkere opening kwamen zeker wel een tiental mannen te voorschijn, zonder uitzondering keurig gekleed in avondtoilet, die maar heel even verrast waren bij het zien van de indringers, maar toen onmiddellijk hun revolvers trokken en het drietal omsingelden.

Een ogenblik was het doodstil, toen werd er hier en daar dreigend gemompeld, maar Lou sloeg opnieuw met zijn vuist op tafel en zei, zonder stemverheffing, maar met grote nadruk:

— Wie nog een klink geeft, kan zijn testament maken. Jullie weten dat ik kort van stof ben. Jerry, breng mij hun revolver eens. Want zij zullen wel propenschieters bij zich hebben. Zo, is er een windpistooltje bij? Wel, wel, dat is een heel grote verrassing. Ik geloof, dat ik de heren net nog op een heel andere plek heb gezien.

De man, die hun wapens had afgenomen was de gezochte Black Jerry, een van de hoofddaders van de moord op de ongelukkige Irwin Pascholl.

Hij kwam nu weer terug, stak nogmaals de hand in de binnenzak van Raffles en haalde er de dikke portefeuille met geld uit.

Tegelijkertijd fladderde een brief en een snipper papier op het wijnrode tapijt. De man raapte ze snel op, wierp er een blik op en verbleekte. Hij richtte zijn browning op de borst van Raffles, die onbeweeglijk bleef staan en begon:

— Zo, is het dat? Detectives, hè? Nu, aan dat bewijs zul je weinig hebben...

De vinger kromde zich reeds om de

trekker, maar de verschrikkelijke vuist van Henderson schoot bliksemsnel vooruit en Jerry kreeg een slag tegen de kin, zoals hij er in zijn gehele bokstersloopbaan nog nooit een gekregen had en die hem knock-out tegen de vloer maalde.

Er klonken dreigende kreten, maar boven alles uit klonk de schelle stem van Lou Perkins, die woedend riep:

— Wie nog een stap verzet of zijn mond open doet, krijgt de kogel. Vervloekt, jullie zijn vanavond opstandig. Dit is mijn laatste waarschuwing geweest. De brief en die snipper papier, hier op tafel. Verd... dat is mijn portefeuille. Dus een soort collega? Je bent met je handen in mijn brandkast geweest?

— Vijf minuten geleden, antwoordde Raffles rustig.

De bendechef verbleekte en toen zij hij schor:

— Je spreekt je eigen vonnis uit. Hier is het...

Hij haalde tergend langzaam een grote browning uit de binnenzak van zijn rok, maar voor hij ze had kunnen richten, zei Raffles zeer kalm:

— Een ogenblikje. Het is wel hard voor ons, zo plotseling uit dit leven te stappen. Ik heb voorstellen te doen. Mogen wij roken?

Perkins haalde de schouders op en gromde:

— Ga je gang. Het is toch jullie laatste sigaret.

Raffles haalde zijn zilveren sigarettenkoker uit zijn achterzak, bood eerst Brand en toen Henderson een sigaret aan en stak er zelf een tussen de lippen.

Snel en op zachte toon sprak hij in een onbegrijpelijke taal een paar woorden.

— Nu je voorstel, zei Lou ongeduldig. Je wilt toch niet zeggen dat je bij ons wil komen?

Raffles deed een paar stappen, tot hij voor de tafel stond. Hij hield de sigaret tussen de lippen, die hij nog niet had aangestoken.

Op zijn beminnelijkste toon begon hij:

— Over dit laatste zou ik nog wel

eens willen denken. Ik heb nog iets anders te doen voor die tijd...

Hij had zijn linkerhand op de hoogte van zijn voorhoofd gebracht. Zijn vingers lieten nu een klein glinsterend voorwerp los, dat er uitzag als een glazen kogel, ongeveer zo groot als een stuiter.

Het voorwerp viel op de houten tafel en barstte daar met een harde slag uit elkaar. Tegelijkertijd kneep Raffles met de vingers van de linkerhand snel zijn neusgaten dicht. De sigaret stak nog steeds tussen zijn lippen.

Lou wilde schieten, maar hij had er de kracht niet meer voor. Hij viel met het bovenlichaam op de tafel, als door de bliksem getroffen.

Een paar van de mannen brulden en die waren het eerst volkomen bewusteloos en vielen als kegels om en over elkaar.

Henderson en Brand hadden dadelijk het voorbeeld van Raffles gevolgd en hielden stevig hun neusgaten dicht, terwijl zij ademden door het witte rolletje tussen de lippen, dat bedrieglijk veel op een sigaret geleek en het toch niet was, maar niets anders dan een soort gasmasker in miniatuur.

De meeste bandieten waren in elkaar gezakt op de plaats waar zij stonden.

Onmiddellijk rende Brand naar een van de ramen, rukte het gordijn opzij en duwde het grote raam open.

Toen ook het tweede raam open was, trokken de gifdampen snel weg en men kon weer ademen, tenminste wanneer men in de buurt van de ramen bleef.

Raffles keek eens in het rond en zei glimlachend:

— Een waar slagveld. Ik wist wel, dat mijn gaskogeltje mij niet in de steek zou laten.

Hij liep naar de tafel en stak bedaard de dikke portefeuille weer in zijn binnenzak.

Op het ogenblik, dat zij hun revolvers weer zouden pakken en bij zich steken, klonken er op de gang snelle stappen, de deur werd opengegooid en de reusachtige gestalte van Dave Carroll, in ledere hand een van zijn geduchte revolvers en op de voet gevolgd door een

zestal agenten, stormde binnen. Achter hen in de gang waren nog enige mannen en vrouwen te zien, op een troepje bijeengedreven.

Zij waren blijkbaar in hetzelfde huis gearresteerd.

Er vertoonde zich een brede grijns op het gelaat van Dave, toen hij binnenkwam en vriendelijk zei:

— Goedenavond heren. Ook van de partij? Dat is hier een hele opruiming geweest. Gas.

Hij snoof de lucht door zijn dikke neus op, proestte en vervolgde:

— Knap gedaan. Is dat jullie werk? Zeker concurrenten van Lou? Geneer je niet en kom eens wat dichterbij.

De twee revolvers spraken een duidelijke taal en de drie mannen kwamen langzaam dichterbij. Een agent overtuigde zich vlug met een ge oefende hand, dat zij allen ongewapend waren en haalde tenslotte de dikke portefeuille uit de binnenzak van Raffles, die zuchtend zei:

— Dat is de tweede keer. Ik schijn vanavond geen geluk te hebben, Dave. Maar ik ben geen concurrent van Lou. Je zocht immers Zwarte Jerry? Daar ligt hij, op zijn rug, als een dode karper. En je zocht immers ook naar de moordenaars van de arme Mayfair? Daar zitten zij, achter de tafel. Steek die brief en vooral de snipper bij je, zij zullen heel wat duidelijk maken.

Dave had langzaam brief en snipper van de tafel genomen, vergeleek het schrift, keek Raffles strak aan met zijn scherpe ogen en zei toen langzaam:

— Dat is een heel vreemde zaak. Je zult een en ander eens haarfijn moeten uitleggen op het bureau, vriend. Vooruit jongens, breng dat zootje weg, ik volg.

De agenten hadden alle wapens al opgeborgen en Dave stak zijn zware revolvers in de binnenzakken en keek toe, hoe het troepje werd weggeleid.

Toen het geluid van de voetstappen was weggestorven, klonk er plotseling een zachte stem bij zijn oor:

— Steek je handen op, Dave.

Dave voelde een druk achter op zijn rug, die hem welbekend was, het was de druk van een browningloop. Hij lachte kort en zijn handen gingen de hoogte in. Hij was een man van weinig woorden en hij begreep dat hij aan het kortste eind trok, die ezel van een agent had de zakken van het vreemde drietal natuurlijk niet goed doorzocht.

Met de vlugheid van een goochelaar nam Brand hem zijn beide geweldige revolvers af en Raffles nam de portefeuille uit zijn zijzak en zei opgewekt:

— Driemaal is scheepsrecht. En nu hoop ik ze toch werkelijk te behouden. Henderson, gordijnkoord en die zware stoel. En een stuk tafellaken. Het spijt mij erg hoor, maar ik zal u voor vijf minuten weerloos moeten maken, mijnheer Carroll.

In een oogwenk had de reus bij wie Dave een kleuter was, de vloekende detective op een van de zwaarste stoelen vastgebonden en hij stond op het punt, hem het tafellaken voor de mond te binden, toen Dave woedend zei:

— Nog een ogenblikje, slimme duivel. Waar haalde je zo ineens die revolver vandaan, die ik in mijn rug heb gevoeld?

— Een revolver? herhaalde Raffles met voorgewende verbazing, Mijn hemel, zo bloeddorstig ben ik niet. Wat u in uw rug gevoeld hebt, dat was dit.

Een Raffles hield glimlachend een leeg sodaflesje omhoog.

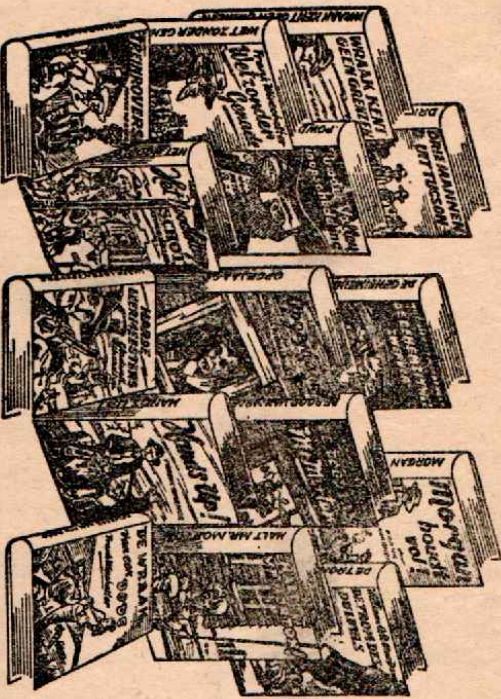
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Hard tegen hard

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar met f 5.- per maand

1. Trenrovers, door Frank Warner
2. Het Noodelstige Schot door Arthur Madras
3. Harde Leerverweeters door Gladwell Richardson
4. Hande Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door Frank Winchester
6. Wraek zonder Gonde }
7. Powder Valley in opschudding door Parr Tidd
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Merton } beide door William
10. Halt, Mr. Merton } Calh MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madras
13. De getelmsinnige zwerfver door William Calh MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvels door William Calh MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden reevanstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Gino N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de
15 Wild-West boeken Serie 13 voor de
helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reambourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordien het niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM, _____
ADRES, _____